

ИММАКУЛАТА

2/1996

č. 24

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1996

Březen – Živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! ... Aby skrze Tvou přímlovu nás cesta pokání dovedla ke Kristu, prameni milosti a života.

Duben – K Tobě voláme, vyhnaní synové Evy ... Abychom Tebou vedeni vydávali svědectví života Božích dětí, které povstaly z hříchu a vytrvale spějí ke svatosti.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Nebot kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutikají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Určitě si vybavujete scénu vjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma. Za pár dnů, místo „hosana“, lid křičel „ukřizíj“ (Lk 23,21). Tak rychle se mění názory a nálada lidí. Pochopitelně, masy nemyslí, ale jdou za agitátory a později litují. Sledujeme to stále kolem sebe v denním životě. Ovšem, nejde jen o politiku. Podívejme se do vztahů na pracovišti, do vlastních rodin, ale především do vlastního srdce. Takovým nejčastějším agitátorem je sebeláska. Jsme slabí a zmítaní náladou. Nezbyvá nám nic jiného než pokora jak v úspěchu, tak v pádech. Krásně o ní mluví sv. Maxmilián:

„Bez Boží vůle člověk není schopen udělat nic, a jestli by něco udělal, stává se to nevyslovnou hloupostí, svědčící o marnosti lidské bytosti. Ctnost pokory má obrovský význam v životě člověka, bez ní se každý stává mrtvým nástrojem sebelásky. Pokora pozvedá stále k výšinám, které připravil Bůh svým věčným plánem. Pokorou vítězíme nad veškerým pokušením. Máme-li úspěch, i když nechceme, vynořuje se pyšná myšlenka, plná sebelásky, žíznivá pochvaly; tenkrát, jsme-li vycvičení v pokoře, překonáme tyto zcestné myšlenky, ale je-li nám pokora cizí, lehce nás pokušení zdolává a vrhá stále hlouběji do propasti hříchu, v důsledku čehož se stále více odkloňujeme od správného směru. Pokora je ideál a mimo ni, se před Boží tváří všechno stává mrtvé. Všechny činy, i kdyby přinášely neocenitelný prospěch celému lidskému pokolení, jsou-li zasaženy sebeláskou, před Boží tváří jsou ztracené a neplyne z nich žádná zásluha. Lidé opravdu duchovní mají ctnost pokory za nejvyšší ideál.“ (sv. Maxmilián Maria Kolbe, Niepokalanov, 8. 12. 1927)

Kde získat pokoru? Přece u Té pokorné, na kterou shlédl Bůh (Lk 1,48-52). U Ní se chceme formovat, Ona z nás může udělat ty, ze kterých má radost Bůh a kteří se v Něk stále radují (Fil 4,4; Sol 5,16). K zmrtvýchvstání, k pravé radosti, dojdeme pouze cestou pokory. Proto celé postní období by se mělo vyznačovat zvýšeným úsilím a snahou o pokoru. Čiňme pravé pokání, aby se na nás projevovala po celý život radost zmrtvýchvstání.

Přejeme Vám tuto radost, kterou vyjádřila ve svém chvalozpěvu (Lk 1,46-55), Panna Maria.

o. Josef

MEDITACE

***Kdyby všichni Jidáši světa
stokrát tě zase zradili,
kdyby všichni katané světa
svou krutost na tobě brousili,
kdyby všichni Piláti světa
stokrát tě znovu křižovali,
ty vítězně překonáš zlobu,
pokaždé znovu vstaneš z hrobu.***

***Ať svět se vysmívá tvé kráse,
ty denně lidstvu nabízíš
lásku a mír na cestu k spáse,
s ní lehčeji se nese kříž.
Ty stále miluješ nás vřele,
ač jsme jen pytel prázdné pýchy.
Růže ran rdí se na Tvém těle
za naše slabosti a hříchy.***

***Jednou u nebeských bran,
Ježíši pokorný, tichý,
pro rudé růže svých ran
zapomeň na naše hříchy.***

Marie Holková

Kronika jednadvaceti dnů

(Pokračování)

„Kromě těchto, co se zapsali, nikdo v koleji netušil, že existuje Armáda Neposkvrněné Panny. Jenom páter rektor, páter Štěpán Ignudi, o tom věděl, a Armáda neposkvrněné Panny nic nepodnikla bez jeho svolení, poněvadž v poslušnosti se projevuje vůle Neposkvrněné.

A tak s dovolením našeho pátera rektora 16. října 1917 jsme měli svou první schůzi. Bylo nás sedm: 1. páter Josef Pal, kněz, 2. bratr Antonín Głowinski, který zemřel r. 1918 v rumunské provincii, 3. bratr Jeroným Biasi z padovské provincie, který zemřel 1929, 4. bratr Quirikus Pignalberi z římské provincie, 5. bratr Antonín Mansi a 6. bratr Jindřich Granata z neapolské provincie a 7. já.“

Páter Maxmilián se zařadil na sedmé místo, na místo poslední v seznamu sedmi zakladatelů Armády (tři Poláci a čtyři Italové), ale ve skutečnosti skutečným a jediným zakladatelem byl on. Ostatní byli první druhové, první čela toho, co mělo být velké vojsko.

„Schůze se konala večer, tajně za zavřenými dveřmi, v jednom zadním pokojíku. Měli jsme před sebou sošku neposkvrněné Panny mezi dvěma hořícími svícemi. Bratr Jindřich Biasi byl tajemníkem. Usnesli jsme se, že stanovíme program Armády neposkvrněné Panny (na malém diplomu) tím spíše, že páter Alexander Basile, který byl zpovědníkem Svatého Otce, nám slíbil, že od něho vyžádá pro Armádu požehnání. Ale svůj slib nedodržel. Stejně jsme však dostali papežské požehnání ústním ujištěním Mons. Dominika Jaqueta z našeho řádu, tehdy profesora Církevních dějin v naší koleji.“

Jak vidíte, páter Maxmilián Kolbe při popisu této historické schůze píše velmi zběžně, vynechává podrobnosti a zůstává úplně ve stínu. Ale nějakou podrobnost nacházíme

v zápisech pátera Josefa Pala. A stojí to za to, abychom se o tom zmínili.

„Večer 16. října 1917, den před svátkem sv. Markéty Marie Alacoque, bratr Maxmilián Kolbe nás shromáždil v pokoji vedle bytu pátera rektora a z malého listu papíru nám přečetl program, který nám sestavil, a který je znám z uveřejněného diplomku s nápisem 'Armáda Neposkvrněné Panny'. Zeptal se nás, zda souhlasíme, a žádal, abychom to podepsali. První jsem to podepsal já, jako kněz a nejstarší z nich. Ždá se mi, že bratr Maxmilián to podepsal poslední. Nevím, zda se tento list dosud uchovává v prvním čísle Armády. Bylo by to velmi zajímavé, poněvadž list by prozradil, jak se bratr Maxmilián vůbec nestaral o vnější formu a použil běžného formátu obyčejného papíru, aby uskutečnil tak důležité dílo apoštolátu a zbožnosti. Potom jsme se všichni odebrali z pokoje do kolejní kaple a já, aniž by ostatní něco věděli, jsem posvětil medailky a předal jsem je svým druhům, sobě a bratru Maxmiliánovi. Když se tak stalo, všichni jsme se potichu vytratilí a odešli každý do své cely. Všechno se konalo tajně. Věděl o tom jen páter rektor, ale sám přítomen nebyl. Tak byly položeny základy k Armádě neposkvrněné Panny.“

To vypravuje páter Pal, a pokud jde o programový doklad o založení, načrtnutý na kousku papíru, našel se mezi rukopisy Maxmiliána Kolbeho, které páter Quirikus Pignalberi, aniž o tom kdo věděl, sebral a uschoval u sebe jako vzácnou relikvii.

Dokument napsaný jednoduchou latinou zní:

„Armáda neposkvrněné Panny.

'Ona rozdrtí tvou hlavu'. (Gen 3,15)
'Jediná, co přemohla každou herezi v celém světě.'

I. Cíl:

Snaha obrátit hříšníky, heretiky a schizmatiky, židy atd. a hlavně zednáře, a posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím blahoslavené Panny Marie - neposkvrněné.

II. Podmínky:

1. Odevzdání se zcela bl. Panně Marii Neposkvrněné jako nástroj do jejich neposkvrněných rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.

III. Prostředky:

1. Podle možnosti alespoň jednou za den vzývat neposkvrněnou Pannu střelnou modlitbou: Ó Maria, počatá bez hříchu, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme, a za všechny, kteří se k tobě neutíkají, a hlavně za zednáře.
2. Každý řádný prostředek podle různých možností stavu, podmínek nebo příležitostí, to se ponechává horlivosti a rozumu každého, a hlavně zázračná medailka.“

Je to jistě dojemný, ale zároveň překvapující dokument. Čte-li se očima lhostejného a skeptického světa, má dokonce příchuť absurdnosti: jedna střelná modlitbička, jedna medailka... a obrácení poloviny světa, dokonce jeho posvěcení! Když jej čteme v tomto duchu, mohl by nám případně připomenout nějakou památku z našeho dětství, když jsme si psali tajnou abecedou a přitom jsme nebrali zřetel na větnou skladbu. Mohl by nám připomenout nějaké to bojovné heslo, při kterém jsme se ozbrojili šípy a lukem, zhotoveným z lískového prutu a provázku...a nyní hurá do boje, do celého světa, po souši i po moři...

Je jisté, že oko skeptického a lhostejného světa nedovede uskutečnit jisté věci. Zatímco právě tři body, načrtnuté neumělou latinou bratra Maxmiliána Kolbeho, měly dát do pohybu široké hnutí duší, křížovou výpravu na

obhajobu křesťanství, pod praporem Neposkvrněné. A nyní v mnohých zemích víc než tři milióny zapsaných do Armády hluboko vnikly do pochopení výsady a dogmatu Neposkvrněné, takže to považují - a ve skutečnosti tomu tak je - za zvláštní protilek proti veřejným a skrytým nástrahám zla, bojujícího proti svrchovanosti Krista a jeho Církve.

A přece první kroky křížového tažení nebyly naprosto takové, aby vzbuzovaly nadšení. Zápis pátera Kolbeho skutečně říká, že „po celý rok po první schůzi Armáda Neposkvrněné Panny neudělala žádný pokrok a setkala se s takovými překážkami, že členové sami ztraceli odvahu, i když se neodvažovali o tom mluvit. Dokonce jeden z nich se snažil přesvědčit své druhy, že všechno je k ničemu...Tehdy také dvě vyvolené duše bratra Antonína Głowinského a bratra Antonína Mansiho se vznesly k Neposkvrněné během třinácti dnů. Onemocněli jeden po druhém na španělskou chřipku. Pokud se týká mne, upadl jsem znovu do vážné choroby: často jsem kašlal krev. Osvobozen od přednášek použil jsem volného času, abych opsal 'Program Neposkvrněné Panny' a pak ho předložil páteru generálovi se žádostí o písemné požehnání. 'Kdyby jich bylo aspoň dvánáct!', řekl mi páter generál. Přesto připsal své požehnání a vyslovil přání, aby se Armáda rozšiřovala mezi mládeží. Od toho dne stále přibývalo nových členů...“

V té době se veškerá činnost Armády neposkvrněné Panny omezovala jedině - jak poznamenal sám Kolbe - na modlitbu a rozšiřování zázračné medailky. A v pokladně sdružení nebylo ani liry, takže by nebylo možno ani zakoupit medailky pro nové členy, kdyby páter generál osobně nepřispěl skromnou peněžní částkou.

Snad nikdo, ani sám Maxmilián si tehdy nepomyslel, že za nějaký rok Armáda dokonce založí celá města, jedno v Polsku a druhé v Japonsku - první se bude jmenovat Niepokalanov, což znamená Město neposkvrněné Panny, a druhé Mugenzai No Sono, což

básnicky chce říci Zahrada Neposkvrněné - a nikdo nemohl tušit, že tato Armáda pronikne do Polska, do Japonska a do jiných zemí svým denním i periodickým tiskem v ohromném nákladu.

Nikdo si to nepomyslel, snad ani Maxmilián, ale sám se na to připravoval, snad aniž o tom věděl, tím, že svou duší modeloval podle františkánské řehole a zároveň otvíral své srdce a svou mysl každé novince vědy a techniky.

Věřil pevně a s největším optimismem v dobro lidského pokroku, poněvadž vycítil, že pokrok se může obrátit v mocnou zbraň ke slávě Boží. Chápal, že není vhodné chovat nedůvěru k úspěchům pokroku - jak tomu bohužel často

bylo v tehdejší katolickém světě - a že je třeba těchto úspěchů využít a usměrnit je na správnou cestu.

Například už tehdy poznal, jakou sílu má tištěné slovo, a snil ve svých studentských snech o tom, jak založí časopis, kterým bude hlásat evangelium všem národům světa pod ochranou neposkvrněné Panny. A už od té doby nosil v srdci přesvědčení, které se za několik roků projeví těmito slovy: „Je třeba zaplavit zemi množstvím křesťanského a mariánského tisku, ve všech řečech a na každém

místě, a tak utopit ve vlnách pravdy každé objevení se bludu, který v tisku našel mocného spojence. Je třeba zaplavit svět papírem, potíštěným slovy života, a tak vrátit světu radost ze života.“

Je první mezi prvními v katolickém světě, kdo pochopil na počátku éry kinematografie -

bylo to v roce 1917 - jaké úžasné možnosti poskytuje tento nový vynález. A zatímco se v koleji S e r a f i c u m v Římě pronášely obavy nad filmy pochybné morální hodnoty, biografy se označovaly jako 'nástroje zkázy' a činily se plány na kampaň, jak je zničit, na jedné vycházce svému druhu, který hlásal tyto názory, bratr Maxmilián klidně odpovídal: „Ne, ne, biograf může a musí sloužit dobru

společnosti: záleží jen na nás, zda mu dáme správný směr.“

„Ale jak?“ - vyhrknul na něj jeho druh celý pohoršený. „Nevidíš, jak ďábel a jeho následovníci se zmocňují všech vynálezů a všech úspěchů pokroku a zneužívají je ke zlu?“

„To je nový důvod, abychom se konečně probrali, dali se do práce a tak získali pozice, které obsadil nepřítel,“ to byla klidná odpověď mladého Kolbeho.

Když v červenci 1919 po vysvěcení na kněze a po doktorátu z filosofie a teologie

páter Maxmilián přijel do Krakova s duší plnou nedočkavosti, aby se jeho Armáda pustila co nejdříve do boje, našel Polsko sice svobodné, ale zpuštěné a vykrvácené: státní pokladna byla prázdná, ekonomie země se ocitla na okraji propasti, soukromníci byli zaměstnání bojem s bídou, aby odvrátili konečnou katastrofu, a odevzdávali znovunabyté vlasti své rodinné šperky a podřizovali se železné disciplíně šetřnosti.

Ale všechno bez úspěchu. Bouře inflace se rozpoutala nad tímto národem, nedala se zastavit a táhla národ do zkázy. A zatímco štítky s cenami hlásaly, že kilo sádra stojí tolik, co dvoupatrový dům, noviny přinášely palcovými písmeny na celých stranách poslední zprávy o postupu nepřátelské armády. A když „zázrak na Visle“ zarazil postup nepřátel, nové zprávy o smrti plnily první stránky novin: strašné epidemie, které se střídaly, vyhlazovaly celé východní kraje.

V Krakově, v městě s nezdravým podnebím pro nemocné plícními chorobami, Maxmilián Kolbe byl „zmožen tuberkulosou

do té míry - přešle páter Kubit - že mu lékaři dávali nejvýše tři měsíce života.“

Přesto byl jmenován profesorem. Epidemie skosila řady kněží a řeholníků, už značně zdecimovaných válek, že bylo naléhavě nutné, aby nastoupily nové síly.

Za takových podmínek páter Maxmilián Kolbe nastoupil k boji. První bod: vyvolat u spolubratří stejné nadšení, jakým byl proniknut on sám a zapojit je do boje v Díle Neposkvrněné.

Zklamání bylo jedno z nejtrpčích, co zažil: jako odpověď dostával pokrčení rameny a pár nových přezdívek k onomu znovuoobnověnému 'marmeláda': 'snílek' a 'otrava'. 'Ecce somninator venit' (hle, přichází snílek), to byl refén, který zarazil postup každého jeho nového pokusu.

Nastaly první šarvátky velké bitvy: fyzická utrpení a morální zklamání, překážky a výsměch...

Bylo to neomylné znamení, že Armáda neposkvrněné Panny je dílo Boží. Každé dílo Boží musí být přece prokašeno křížem.

S. C. Lorit

Úcta k Panně Marii ve Francii

Francie, „prvorozená dcera církve“, od raného středověku byla pro západní církev velkým přínosem. V letošním roce uplyne 1500 let od křtu této země. Jan Pavel II. při setkání 3. listopadu 1995 s novým velvyslancem Francie ve Vatikáně, panem Jean-Louis Lucetem, vyslovil přání, „aby katolická církev s vědomím svojí odpovědnosti za hledání společného dobra, nacházela stále větší úlohu ve francouzské společnosti a aby také hromadné sdělovací prostředky se snažily o ukazování pravdivé tváře církve“. Svatý Otec, jak informovala agentura ANSA, oznámil také dvě cesty do Francie: v září letošního roku do Remeše a jiných pamětihodných míst na slavnosti 1500. výročí křtu Franků a krále Chlodvíka, pro jehož zásluhy byla Francie nazvána „prvorozenou dcerou římské

církve“, a v srpnu r. 1997 se má papež zúčastnit světového setkání mládeže. Tento článek je shrnutím historie mariánské úcty v této zemi.

HOLD NAŠÍ PANÍ VE FRANCII

Francie byla obdařena velmi starými mariánskými svatyněmi. Asi deset z nich sahá až do I. poloviny VI. století, a tedy do doby velké evangelizace Keltů a Franků. Byla to doba velmi těžká, plná chaosu a tvrdosti, dokonce i v postupování samotné evangelizace. Nejúčinnějším prostředkem umožňujícím obrácení pohanských národů bylo ničení jejich božstev a proměna nejznámějších pohanských svatyní v místa uctívání Krista, Panny Marie a svatých mučedníků.

Rozkvět Francie začíná za Karla Velikého (742-814), zakladatele „svaté říše římské“. Založil mnohé mariánské kostely a sám měl ke Svaté Panně hlubokou úctu. Přál si dokonce, aby byl pohřben s její soškou na prsou. Za jeho vlády byla postavena v Paříži blízko antické katedrály sv. Štěpána (St. Etienne), patrona města, mariánská svatyně, která svou úctou a oblibou rychle předstihla kult prvního křesťanského mučedníka. A tak začíná slavná historie „Naší Paní“ (Notre Dame), s kterou se cítí silně svázán každý Pařížan, ať už je více či méně věřící.

Úcta francouzských císařů a králů k Panně Marii byla vždy plná nadšení - je mnoho příběhů, které to dosvědčují. Jeden z nejznámějších příkladů, který odráží také soudobou mentalitu, se váže k panování zbožného Roberta (byl králem v l. 987-1031). Kniže z Anjou, stoupenec krále, během války s uchazečem o trůn, nosil u sebe mariánskou relikvii (tzv. roucho Panny Marie, o jehož pravosti jsou pochybnosti, avšak bylo velmi uctíváno ve středověku). Vítězství získala králova strana a bylo připsáno přímluvě Panny Marie. Od té doby dynastie, která začala králem Robertem, vždy považovala držení francouzského trůnu za milost danou pro laskavou přímluvu Panny Marie.

Horlivým ctitelem Madony byl sv. Ludvík IX. (kraloval v l.1226 - 1270). Denně se spolu s rodinou modlil tzv. hodinky k Matce Boží. Před odjezdem na svoji první křížovou výpravu svěřil své království do ochrany Naší Paní z Pantoise. Po návratu věnoval svatyni v Puy sochu Panny Marie jako dar od sultána, u kterého byl mnoho let uvězněn.

ČAS KATEDRÁL

Zlatým věkem mariánské úcty ve Francii bylo XII. století: jsme v době sv. Bernarda, křížových výprav, nádherných katedrál a rozk-

větu scholastické filosofie a teologie. Objevuje se mnoho významných osobností. Společnost je pronikána velkými hnutími zbožnosti, ale také herezemi. Vznikají nové mnišské řády. V tomto náboženském nadšení má mariánský kult první místo: takřka všechny nové kostely, ať už řeholní nebo katedrály jsou zasvěceny Panně Marii. Ze 450 mariánských svatyní jich více než 80 spadá svým vznikem právě do této doby.

Počátek a rozšíření se gotického slohu ve Francii (i v celé Evropě) jsou spojeny s mariánským kultem. Prvních osm gotických katedrál (Chartres, Paříž, Remeš, Lyon, Rouen, Bayeux, Erveux, Amiens), jejichž stavba byla započata v polovině století v severní Francii, nese zasvěcení Matce Boží.

Toto století jako by se stalo velkým závoděním v propagování mariánských zobrazení, nejčastěji soch. Fontány, hraniční kameny, jeskyně se stávají místy Mariina uctívání. Už na konci XI. století papež Urban, projíždějící krajinou a vyzývající k první křížové výpravě, pod dojmem tolika svědectví lásky ke svaté Panně, údajně zvolal: „Francouzské království je královstvím Mariiným - nikdy nezahyne!“.

Za bohatý rozvoj mariánského kultu v této době vděčíme především křížákům. Po návratu do vlasti rytíři přiváželi množství relikvií (pravdivých i zdánlivě pravdivých) a obrazů, většínou mariánských. A mimo to, často z vděčnosti za záchranu živo-

ta v mariánských svatyních naplňovali dané sliby.

TRIUMFY A KRIZE

V novější historii má velký význam počátek XVII. století. Tehdy, za panování Ludvíka XIII. národ jako by se semknul v oddané modlitbě k Matce Boží. Můžeme říci, že každý politický čin krále byl spojen s gestem zbožnosti. Král Ludvík po vítězství nad Hugenoty položil r. 1629 první kámen mariánské svatyně „Naší Paní vítězné“, protože jí připisoval všechna vítězství svého života. V roce 1635 během války se Španělskem se král Ludvík modlí ve zničeném kostelíku v blízkosti bitevního pole a zasvěcuje svoje království Panně Marii. Toto gesto známé jako „slib Ludvíka XIII.“ mělo velký a trvalý ohlas v srdcích Francouzů.

Teologické proudy jansenismu a později iluminismu, které přišly v následujícím století, zmrazily úctu k Matce Kristově a podkopaly její základy. Toto období však také vydalo velikého člověka, který postavil mariánský kult na pevné základy: sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu. Jeho velikost zazářila ještě více o 150 let později.

Ke konci XVIII. století smršť revoluce s násilím a ničením udeřila na církev ve Francii. Mnohé mariánské svatyně a sochy lehly popelem. Katedrála Notre-Dame v Paříži byla prohlášena za svatyni bohyňe rozumu.

STOLETÍ ZJEVENÍ

Po revoluci a nakonec po posledním pádu Napoleona (1815) se mohla církev ve Francii opět probudit k životu. Její nástup znamenal prakticky začátek od nuly, a to ještě v široce zpohanštělé společnosti. Také v tomto důležitém historickém období, v kterém vzniká obnova katolické Francie, měl mariánský kult důležitou a mnohdy přímo dominující úlohu. V letech 1816-17 vznikly ve Francii čtyři řeholní kongregace ispirované mariánskou spiritualitou: Obláti Panny Marie, Maristé, Mariáni a bratři Mariáni.

Duchovní život Francouzů v 19. století nejvíce charakterizují mariánská zjevení. První zje-

vení v r.1830 v Paříži: vizionářkou byla Kateřina Labouré, skromná novicka Milosrdných sester sv. Vincence z Pauly. Matka Boží ji poprosila, aby se postarala o ražení medailky a o její rozšíření, a přislíbila ochranu a milosti těm, kteří ji budou nosit. V roce 1846 v horách severovýchodní Francie, poblíž osady La Salette, se zjevila Panna Maria 11-tiletému Maximinovi a 13-tileté Melánii. Plačící Madona ohlásila tresty a prosila o návrat k praktikování křesťanského života. O dvanáct let později zjevila se svatá Panna Bernadettě Soubirous v Lurdech a představila se jako Neposkvrněné Početí.

Zjevení přinesla početná obrácení. Mezi obrácenými byli i dobře známí lidé: Carrel, Huysmans, Bloy, Claudel, Maritain. Tito lidé pomáhali navracet katolickému vyznání ve Francii život, takže katolictví v krátkém čase znovu získalo svoji prvořadou roli.

NOVÉ MARIINO NAVŠTÍVENÍ (peregrinatio Mariae)

V prvních letech 2. světové války socha Matky Boží z Boulogne putovala Francií a zapalovala mezi lidmi vlny nadšení. Toto navštěvování bylo zakončeno 17. září 1942 v Lurdech. Odtud se jedna socha znovu vydala na cestu, když francouzští biskupové 23. května zasvětili celou zemi Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Vzrušení mezi věřícími bylo veliké. Zde jsou slova, která nám zanechal Robert d'Aucourt, člen francouzské akademie: „'Sluhové' Naší Paní Velkého návratu ušli pěšky 30 tisíc kilometrů. (...) Na jejich tvářích, z jejich pohledů zářila víra velikých vroucně se modlících zástupů z XIII. století.“ V těch těžkých chvílích se Francie znovu semkla okolo Marie. Úcta k ní byla nehlubším a nejrozšířenějším výrazem touhy národa po naději a pokoji během poslední světové války. Mnohá mariánská putování (peregrinationes Mariae) která probíhala na celém světě v poválečné době, měla za vzor v putování MATKY BOŽÍ VELKÉHO NÁVRATU (Notre Dame du Grand Retour).

O. Anzulewicz
(RN leden 1996 - Santa Severa)

Evangelium podľa Marka, Hlava 15

Paní M. M. podľa niekoľkých príznakov prišla k záveru, že je farchavá, čiže má v sebe niečo, čo jej je na farchu. Naše mamky hovorovali: „Som v požehnanom stave.“

Večer zasadla rodinná rada aj so známymi, aby sa poradili, čo robiť. Jeden člen rodiny navrhol, aby išli rovno za Pilátom (poznáme ho z Kréda), ktorý má veľa vplyvných známostí. Návrh bol jednomyselne prijatý a hneď uskutočnený. Vybrali sa do Paláca za Pontským Pilátom. Len čo sa navzájom pozdravili, hneď spustili, čo ich k nemu priviedlo. Žalovali na nepriateľa, ktorý sa bez ich súhlasu nečakane, neplánovane - ako votrelec - uhniedzil pod srdcom „hentej tam“ a ukázali na ženu, ktorá bola farchavá. Vraj „taká drzost!“

I spýtal sa ich Pilát: „Čo zlého Vám urobilo to vaše dieťa?“ Ale oni sa navzájom prekrikovali, takže Pilát ani dobre nerozumel, čo vlastne od neho chcú. V zúfalstve zavrel oči, potom ich pootvoril, zahľadel sa na dieťa v matkinom lóne a spýtal sa ho: „Nič neodpovieš? Pozri, čo všetko žalujú na teba!“ Ale dieťa mlčalo, nepovedalo ani slova. Len sa krčovito držalo svojimi drobunkými ručičkami steny maternice a otváralo a zatváralo svoje skrivené ústočká, akoby chcelo zakričať: „Bojím sa, veľmi sa bojím.“ Pilát sa díval a díval na to drobulinké stvorenie, ktoré vyzeralo ako kus nešťastia a veľmi sa divil...

Konečne stiahol svoj zrak z obrazovky ultrazvukového prístroja, smutne pozrel na obidvoch „rodičov“ ako aj na ostatných zhromaždených okolo seba a zasupel: „Čo vlastne odo mňa chcete?“ A oni kričali: „Chceme, aby si nám zariadil, aby toto bezočivé dieťa bolo z maternice odstránené!“

Pilát pochopil, ale zaváhal. Potom pomaly, ale s istotou prehlásil: „Pomôžem Vám vychovať toto dieťa.“ Ale oni ešte väčšmi začali vrieskať jeden cez druhého: „Nechceme dieťa,

radšej si kúpime čistokrvného psíka!“ Ich zloba a sebecko im skrivilo tváre, takže sa ich Pilát začal báť. Všetci prítomní ako zmyslov zbavení unizono vrieskali: „Radšej psa ako dieťa!“

Pilát sa ich s hrôzou v očiach spýtal: „Čo mám teda urobiť s týmto vašim dieťaťom?“ A oni surovo skríkli: „Preč s ním! Zabit! Potrat!“

Pilát sa ich znovu spýtal: „Ale čo zlého vám toto dieťa urobilo, veď ste ho ešte ani nevideli?!“ Ale oni ešte väčšmi kričali: „Ukrižuj ho!“

A Pilát, aby im urobil po vôli, súhlasil, aby si kúpili psíka namiesto tohoto dieťatka. Vytočil isté telefónne číslo, zavolať si známeho kata a zariadil, aby dieťa dokatoval. Dieťa nechal odvieť na patričné miesto na Golgotu - polomŕtve, polofialové - pretože zlosť nahromadená v srdci matky a celej rodiny mu prostredníctvom nadmernej dávky adrenalínu znemožnila prívod dostatočného množstva kyslíka. Signál o nebezpečenstve smrti mu nahnal strach, ktorý jeho už dobre fungujúci mozog veľmi intenzívne vnímal.

Dieťa s matkou teda odvedli na Golgotu, kde dieťaťu pripravili trnovú korunu, bruško matky zahalili sterilnou rúškou, pričom mamičku uspali, zapli mašinu a začalo sa odstraňovanie nepohodlného nového človeka, ktorého Boh poslal na Zem s presne určeným poslaním. Dieťa sa bránilo, utekalo od jednej strany maternice k druhej a naopak, kričalo, vrieskalo, lenže mašina bola veľmi hlúčna, takže ani vlastná matka by ho nemohla počuť, aj keby bola pri vedomí. V narkóze nemohla cítiť ani exkurzie dieťaťa, ktoré od strachu lietalo v maternici ako zjašené, začalo sa trhanie končatín, potom trupu, krv sa liala ako z krhle. Nakoniec z dieťaťa zostala iba kašička a celá hlavička, ktorá bola priveľká na to, aby prešla trubičkou vysávača. Ale aj tomu možno pomôcť. Špeciálnymi kiešťami sa rozdrtila celá hlavička, kostičky sa odsali, aj mozog di-

eľatka, a práca je hotová. Ako moderne si vieme pomôcť aj v najchúlostivejšej situácii!

Dieťaťko bolo teda dokonale odstránené, už viac strašiť nebude! Bolo odstránené na úrovni doby - perfektne, odborne, sterilne!

Odborník behoželal otcovi i celej rodine a otec dieťaťu i celá rodina zasa odborníkovi ku šťastnému výkonu. Akí boli všetci blažení! Mohli sa spokojne vrátiť domov z tej strašnej Golgoty.

Potom donútili istého Šimona z akejsi Cyrény, aby matku, vlastne už ženu, preniesol z miesta zákroku do izby na pozorovanie.

Vedno s týmto dieťaťom ukrižovali v ten deň ďalších jedenásť nepohodlných, na smrť odsúdených nenarodených detí. Postupme - išlo to veľmi rýchlo - jeden kus za dvanásť minút - veď predsa dnešná technická vabavenosť aj na Golgote je na vysokej úrovni.

Potichúčky chodí národ okolo tejto Golgoty. Mnohí s jej existenciou nesúhlasia, ale mlčia, aby sa iným - moderným ľuďom nezдали smiešni pre svoju „nemodernosť a nevedeckosť.“ Zavše niektorí potrasú hlavami a niekedy, keď ich nikto nevidí, zakričia: „Hľa, ako môže Boh toto dopustiť! Hovoril predsa, keď je osobne prítomný v každom počatom dieťaťu, v každom človeku, aj v tom drobučkovi! Prečo nechce zachrániť samého seba v týchto nevinných ľudských tvoroch?!“ Podobne sa posmievali aj samotní katani a hovorili: „Iných zachraňoval, aj takých, čo zbíjali, a nevinné deti zachrániť nevie!“ Aj pocestní vykrikovali: „Nech Boh ukáže aj v 20. storočí nejaký zázrak! Ak vzkriesi toto rozmiaždené dieťa, uveríme mu!“ Keď bolo dvanásť hodín, matka, či žena dieťaťa, sa prebrala z narkózy. Jej zobúdzanie bolo sprevádzané čudnými výkrikmi: „Nerobte to, nerobte to, preboha! Chcem to dieťa, chcem to dieťa, lebo ma tak prenasleduje jeho tvárička.“ Sestrička jej poutierala tvár mokrým ručníkom a vrela: „Len klud, už je po všetkom, urobili to perfektne!“ Pred očami sa jej roztrhla opona a ona videla v duchu zakrvavené dieťa, roztrhané na márne kúsky, na franforce. Videla ako tieto pozostatky svojho

dieťaťa zbierajú dvaja anjeli do malej truhličky a smutne na ňu pozerajú.

Keď žena, matka niekdajšieho dieťaťa, znovu zakričala „Bože môj, Bože môj“ ktosi odbehol, naplnil špongie vínom a priložil jej k ústam. Žena znovu skríkla a hlava jej bezvládne klesla na vankúš. Po chvíľke potichu zašepkala pri široko roztvorených očiach: „Čo, Pane, ja a Kain? Ako môžem vedieť, kde je moje dieťa! Veď ja som bola v narkóze. Iba pred chvíľkou som sa preberala!“ Ešte sa chcela nadvihnúť, ale nevládala. Potom jej telo zrazu ochablo a ona zaspala pred očami sestry - naveky.

Keď začali s kriesením, zjistili, že žena leží v obrovskej kaluži vlastnej krvi. Ako jej dieťa pri potrate! Odišla tam, odkiaľ niet návratu, odišla hľadať svoje dieťa. Keď toto vedeli okolostojaci, povedali: „Tento raz sa Boh veľmi poponáhľal!“ A so zatatými päsťami sa pobrali z tejto strašnej Golgoty do svojich domovov.

MUDr. Imrich Benický

Cesta domů

Anna Fremantle

Anna Fremantle – Angličanka z vysokých společenských kruhů. Muž, za kterého se měla provdat, byl synem Lorda Cottesloe. Studovala v Oxfordu, stala se novinářkou a publicistkou. Její články se objevovaly na stránkách největších anglických listů: The Times a The Guardian. Vystupovala v rádiu BBC. Kromě toho Anna překládala knihy z mnoha jazyků a také vlastní psala. Výchova, jak se slušelo na aristokracii, probíhala v anglikánské církvi. V době první světové války se stávalo, že se občas v rodinné usedlosti ukazovali belgičtí kaplani, aby mohli sloužit mši svatou pro belgické uprchlíky. Anna byla ještě dítětem, ale měla dojem, že Nejsvětější Svátost byla „jakoby víc reálně přítomná na mši svaté než kdekoliv jinde“.

Když měla dvanáct let, zemřel jí otec. Matka vzala děti na určitou dobu do Francie. Poprosila místního kněze, aby je doučoval latinu. Ovšem neučil pouze latinu, ale také svatého Augustina.

Anna zatoužila přejít na katolictví, ale matka o tom nechtěla ani slyšet. Nejdřív zaútočila na kněze za nabádání dítěte k takovým nápadům.

- Ale – kněz vysvětlil – přece jste sama dovolila.
- Před první hodinou se totiž kněz zeptal matky:
- A co náboženství?
- Pro mě za mě, můžete z ní udělat třeba katoličku, svedete-li to.
- Ale teď matka hněvivě pronesla:
- Řekla jsem to, protože jsem nevěřila, že by se vám to mohlo podařit.

Matka Anny se absolutně nemohla smířit s obrácením dcery. Ta, jako mladá dívka, měla radost z tohoto pronásledování. Četla katolické knížky.

Po zahájení studia v Oxfordu zasypala katolického kaplana množstvím otázek; zbožňovala profesora–katolíka, který byl „tak blízko svatosti jako nikdo jiný, koho kdy potkala“.

Na jednom společenském večírku poznala svého budoucího manžela. Jeho rodina měla velmi vyhraněné antikolické názory. V té době se vzali. Stále toužila přejít na katolickou víru. Cítila bolest, že není katoličkou, ale tlumila v sobě tuto touhu, aby nedělala problémy. Ale vnitřně se cítila „odtržená od Boha, bez seberealizace, zubožená“.

Snažila se být praktickou členkou anglikánské církve, ale nemělo to smysl. Nešlo to. Tenkrát, jednoho večera na večírku, poznala vzdělaného katolického kněze z Egypta. Později, když s ním mluvila, ospravedlňovala se, proč nevstoupila do Církve. Ale i když o tom mluvila, věděla, že její argumenty nejsou pravdivé. „Kněz je překonal drtící logikou“. Také jí věnoval ně-

kolik setkání, aby vysvětlil, co je to víra. Řekl, že Církev znamená svobodu a ne otroctví. Církev existuje „proto, abychom rostli k Božímu obrazu“. Vesmír stvořený Bohem je uspořádán, proto člověk – jestliže touží po štěstí – měl by najít v tomto řádu své místo. Dokud ?využívá svoji vůli, aby odcházel od Boží harmonie, aby hřešil, dotud bude nešťastný.

Anna přešla na katolictví a našla uspokojení. Tenkrát se ukázalo, že rodina jejího muže přijala její rozhodnutí. Byla šťastná, poněvadž se mohla modlit k Bohu tím způsobem, jak nám nařídil Ježíš. Byla šťastná, že se může radovat krásou stvoření, které chválí Boha samotným faktem existence.

V našem umělém společenství, ve kterém jiní myslí za nás a předávají nám své bludy, často dochází k znetvoření náboženství. „Život ve víře není ničím jiným, než hledáním Boha skrze vše, co maskuje, znetvořuje a ničí Boha“ – napsala.

Anna nalezla bratrství mezi lidmi pouze v duchovní úrovni a ne v intelektuální nebo politické.

Bůh se nachází v dosahu našeho rozumu. Je Pravdou. Mysl – jak řekl Aristoteles – směřuje k Pravdě, k věčným pravdám.

Bůh je „nejvyšší jsoucno, nad kterým už si nic nedovedeme představit“. Protože je neomezenou inteligencí, můžeme ho s jistotou najít, jestliže jenom chceme. On nám to umožní. Velice potřebujeme milosrdenství a Bůh nás přijímá, žehná nám s otevřenou náručí. Je naším Otcem.

Než ještě Anna vstoupila do Církve, „správně smýšlející“ lidé se na ni dívali podezřívavě. Ona myslela dobře, zatímco oni nemysleli vůbec.

Věděla, že je hříšná. Její přátelé, vtaženi do života společenských večírků, vyháněli pojem hříchu ze své mysli. Považovali za zlo ne hřích, ale mysl o něm. Ale Anna měla hlubokou potřebu přiblížovat se k Bohu a proto se musela přiznat k pravdě a říct: „Otče, zhřešila jsem proti Nebi i proti Tobě

a nezasloužím si, abych dále byla nazývána Tvým dítětem“. Je zapotřebí něco víc než pouhá diskuse o náboženství – musíme dodržovat přikázání.

Anna věděla, že jediná Církev má být svatá. Církev katolická na ni působila, protože skrze nespočetné svaté ukazovala cestu k Nebi každému, kdo chtěl jít touto cestou.

UVědomila si, že lidé nemají v lásce katolickou Církev, poněvadž je svatá a všeobecná, taková, jaká má být podle Krista; poněvadž je Církví původní vycházející od apoštolů, poněvadž učí ve shodě s tím, co nám odkázal Ježíš, že se máme podřídit přikázáním a jednat tak, abychom dosáhli Nebe.

V Oxfordu, při četbě mnoha knih o anglických dějinách, dospěla k názoru, že nad veškerou pochybnost sv. Tomáš Becket a sv. Tomáš More měli pravdu, když stáli na straně katolické Církve a odporovali chtivým králům. Zvláště sv. Tomáš More měl pravdu, když neakceptoval chování Jindřicha VIII. prohlašujícího se za hlavu Církve v Anglii, i když skoro všichni – zbaveni páteře – biskupové ho akceptovali.

Anna psala o mši svaté, že „není nic jiného – co se stalo nebo co by se mohlo stát – co by mělo srovnatelný význam“. Řekla, že je to projev nejvyšší modlitby. Udivovala ji „překvapující pokora Boha“, který nám obětuje Sebe sama v době mše svaté pod způsobou chleba a vína. Celý obřad ji ohromoval. „Kdyby si lidé uvědomili, k čemu zde dochází, mlčeli by beze slov. Kristus přichází k nám jako pokrm a záruka věčného života!“ Je to udivující. Kromě toho – psala – „nemůžeme plakat spolu se svatým Petrem: 'odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný', protože víme, že máme jít nějak dál, 'chytajíce se okraje Nebe' a zkoušejíce každého dne patřit Jemu více než doposud“.

Matka Afriky

Pozvání ke spolupráci v misiích.

Marie Tereza Ledóchowska, velká misionářka naší doby, byla blahorečená v roce 1975. Milovala Krista nade všechno a chtěla k němu přivést celou Afriku. Proto zanechala kariéry dámy u knížecího dvora v Salzburgu a v duchu evangelické rady chudoby začala bojovat za svobodu a víru chudobných afrických otroků. Neobyčejným způsobem zorganizovala v mezinárodním měřítku a mezi všemi společenskými vrstvami plodnou spolupráci, která měla přinést duchovní a materiální pomoc nejchudším misiím. Aby probudila lásku a zájem o misie, publikovala v deseti jazycích časopis „Echo z Afriky“. Pro ten účel založila rovněž Misijní institut sv. Petra Klavera, který dodnes pokračuje v této práci.

„Dnes často opakujeme,“ pověděl kardinál Tomko v homilii na 100. výročí založení Sester Misionářek sv. Petra Klavera, „že Církev je misijní ze své podstaty, že každý pokřtěný musí být misionářem. Ale jak se jím stát, jestliže nejsou možnosti odjet do Afriky anebo na jiný světadíl?“ Blahoslavená M. T. Ledóchowská, podobně jako patronka misií sv. Terezie od Dítěte Ježíše, nebyla na misiích v zahraničí, a přesto můžeme říci, že obě byly velkými misionářkami. Marie Ledóchowská napsala: „Není třeba jít sám na misie, ale žít výhradně pro ně. Je možné nevidět nikdy kolem sebe množství pohanických dětí anebo obrácených na víru, ale lze se starat o výchovu dětí a nevěřících v katolické víře, o materiální zabezpečení misijní stanice, bohoslovců a katechetů.“ Je tedy možné být misionářem, a přitom zůstat ve své vlasti.

Když se v XIX. století v Africe nejvíce rozšířilo otroctví, vstoupila do kampaně proti

němu Církev. Papež Lev XIII. pověřil kardinála Lavigerie, aby v Evropě zorganizoval „křížovou výpravu“ proti otroctví. Kardinál začal svou práci tím, že publikoval brožuru o hnutí proti otrokářství, která se pro Marii Terezii Ledóchowskou stala inspirací k řešení bolavých problémů Afriky. Vzdělaná a energická Marie byla připravena na to, aby toto vyzvání přijala. V té době měla 25 let. Začala od psaní článků do novin, organizováním konferencí a materiální pomoci.

Práce stále přibývalo, a proto bylo potřeba promyslet, jak postupovat dále. Marie založila sdružení misijních pomocníků, které nazvala „Sodálové sv. Petra Klavera pro misie v Africe“ a „Dílo vykoupení otroků“. Sdružení tvořili věřící – laici. Po určité době došla Marie k závěru, že taková organizace je málo trvalá na to, aby mohla přinést misiím stálou a účinnou pomoc. Pochopila, že sdružení musí přetvořit na řeholní společnost.

Pro svůj řád Marie vybrala ignaciánskou spiritualitu, hlavně pro její výjimečný apoštolský charakter. Papež Pius X. schválil novou řeholní společnost v roce 1910 pod názvem „Sodálové sv. Petra Klavera“. Marie od samého počátku zdůrazňovala, že úkolem nové řehole je práce v zázemí; mluvila o tom, že se řeholní sestry mají stávat opravdovými misionářkami, které pomáhají Africe především tím, že ponесou nejprve pomoc duchovní a teprve pak pomoc materiální. „Modlitba“, psala Marie, „je jedinou, nejpevnější pomocí misiím. Neboť jestliže Pán Bůh nepromluví do duše, je veškerá propaganda písemná či mluvená neúčinná.“

Druhou věcí, kterou Marie zdůrazňovala (a písemně to vyjádřila v Konstitucích), byla potřeba a nutnost spolupráce s laiky. Společnost sv. Petra Klavera je institucí slo-

ženou ze členů vnitřních – sester skládajících řeholní sliby, a ze členů vnějších – pomocníků laických, zapojených do misijní práce.

Jak dnes Společnost realizuje charizma své zakladatelky?

- podporuje misijní stanice zasláním a dodáváním nutných prostředků potřebných k práci,
- probouzí zájem o misie,
- rediguje a vydává katechizmy, misály a breviáře v různých jazycích a nářečích,
- vydává misijní časopis „Echo z Afriky“ („Ozvěna z Afriky a ostatních světadílů“) v osmi jazycích (do druhé světové války vycházel tento časopis také česky),

- zakládá vydavatelská centra pro misie,
- organizuje misijní duchovní cvičení a dny soustředění pro laiky (v českém jazyce jsou v Missionshaus Maria Sorg, Lengfelden, Maria–Sorg–Str. 6, 5101 Berghheim bei Salzburg – Rakousko).

Dnes má Společnost 300 sester, které pracují v 21 zemích světa, mimo jiné v Anglii, Francii, Španělsku, Kanadě, USA, Brazílii, Ugandě, Indii, na Novém Zélandě. Kromě toho spolupracují se Společností katoličtí laici, kterých je na světě několik desítek tisíc.

Společnost se dívá s nadějí do budoucna a věří, že Pán povolá do jejich řad mnoho mladých, schopných a obětavých žen a dívek, které budou chtít obětovat svůj život pro misie. Svätý Otec Jan Pavel II. říká: „Vás mladé prosím, abyste se zaposlouchali do slov Krista, který k vám mluví podobně, jako kdysi k Šimonu Petrovi a k Ondřejovi: Pojdte za Mnou a učiním z vás rybáře lidí. Ať vám nechybí odvaha odpovědět společně s Izaiášem: Pane, hle, jsem zde, pošli mne! (Iz 6,8).“

*S.M.Božena Najbar
přeložil br. Jan Adamík*

**Adresy sester sv. Petra Klavera:
Suore Missionarie di S. Pietro Claver
Via dell'Olmata, 16
00184 Roma
Italia**

**Siostry Misjonarki św. Piotra Klawera
ul. Kolonijna 35
30–864 Kraków – Bieżanów
Polska
(tel. 55–46–00 klapka 180)**

Ave Iesus et Maria! Zdrávas, Panno

Zdrávas, Panno, která jsi pod ochranou Ducha Svatého zvítězila bez úhony nad velkým hříchem prvního člověka!

Toto jsou slova antifyony k evangelnímu kantiku „Nunc dimittis“ v kompletári z ofícia o Neposkrvněném Početí, které sestavil sv. Norbert. Jaká byla jeho mariánská úcta, jaká je mariánská úcta jeho následovníků?

Kdo byl svatý Norbert? Byl „vyvolenou nádobou naplněnou Duchem Svatým, velkým přítelem Božím, statečným bojovníkem zápasícím s dávným drakem, andělem míru, hlasatelem pokání, mocným slovem i skutkem, znamením i zárkou“, jak o něm mluví barokní antifona denně zpívaná jeho duchovními syny a dcerami. Je zakladatelem svatého, bělostného a kanovníckého řádu premonstrátů (Ordo Praemonstratensium, O.Praem.).

Svatý Norbert z Xanten, kanovník kolegiální kapituly, císařský kaplan, velmi brzo zapálen láskou ke Kristu, celý se zasvětil obnově Církve. Stal se knězem a na příkaz Apoštolského stolce se stal putovním kazatelem. Na doporučení papeže Kalixa II. a za podpory lyonského biskupa Bartoloměje de Joux položil základy kláštera a řádu premonstrátských řeholních kanovníků. Řád vznikl roku 1121. Krátce po vzniku následovalo rychlé šíření po celé Evropě, ba dokonce i v Palestině a na Kypru. Norbert byl roku 1126 zvolen arcibiskupem v Magdeburgu. Osvědčil se jako horlivý pastýř. Přičinil se o zachování míru mezi papežem a císařem. Zemřel svatě 6. června 1134 v Magdeburgu, vyčerpán nemocí, postem a umrtvováním. Roku 1627 strahovský opat Kašpar Questenberg přenesl jeho tělesné pozůstatky na pražský Strahov, kde dodnes odpočívají uprostřed jeho synů premonstrátů v bazilice Nanebevzetí Panny Marie.

První klášter premonstrátů v českých zemích byl založen roku 1143 biskupem Jindřichem Zdíkem na Strahově v Praze; krátce na to následovala Želiv, Milevsko, Teplá... Po mnohých ne-

snázích, ničeních a rušeních dnes existují kanonie Strahov, Želiv, Teplá a Nová Říše, jejichž bratři působí v mnohých farnostech jako duchovní správci.

V současnosti existuje v celém světě přes 30 kononií bratří a 6 kononií klauzurních sester. Také existuje několik kongregací sester. Největší z nich, a také zatím jediná papežského práva, je Kongregace sester premonstrátek ze Svatého Kopečka, vzniklá r. 1902. Členové řádu působí kromě Čech a Moravy také na Slovensku, Maďarsku, Polsku, Rakousku, Německu, Itálii, Švýcarsku, Belgii, Holandsku, Dánsku, Francii, Španělsku, Anglii, Irsku, USA, v Kanadě, Peru, Chile, Brazílii, Zaire, JAR, Indii a v Austrálii.

Norbert pro svůj řád vybral Řeholi sv. Augustina. Řehole ve svém úvodu vybízí k jednotě srdcí a duší v Bohu. Toto společenství značí společnou modlitbu a život, společné rozhovory, hledání, otevřenost pro jiné, vzájemnou pomoc... V pokoře neseme kříž lidské slabosti a různorodosti na cestě k Bohu a k lidem (spiritus poenitentiae).

Ideály svatého Norberta se obracejí zejména na kněze. Chórovou modlitbou (laus Dei in choro), slavnou Eucharistií a eucharistickou úctou (cultus Eucharistiae) se jeho duchovní synové shromažďují, aby centrem jejich života byl Ježíš Kristus. Hledání Boží vůle se uskutečňuje v soukromé modlitbě, duchovní čtbě a rozjímání Písma svatého.

Služby a úkoly premonstrátů jsou různé podle hesla „Připraveni ke každému dobrému dílu“ (srv. Tit 3,1): duchovní správa, věda, umění, výchova mládeže, starostlivost o nuzné... (zelus animarum)

Norbertovy ideály se netýkaly jenom křesťanů řeholních. Nadchli se jimi i mnozí laici, kteří vstupovali do duchovních sdružení při klášterech řádu. Byli to manželé, svobodní, staří, mladí, bohatí i chudí - žili podle norbertinských ideálů. V té době to bylo něco nového. Sv. Norbert se tak stal zakladatelem prvního třetího řádu v dějinách Církve, který se i dnes rozvíjí.

12. století dalo Církvi dva veliké mariánské cítěle: sv. Bernarda z Clairvaux a sv. Norberta. Norbert, muž své doby, přijal pro svůj řád způsobu mariánské úcty tehdejší Církve a dále je rozvíjel osobní zbožností i vedením bratří a sester. Úcta Panny Marie je od prvopočátků řádu hned za úctou a láskou k Nejsvětější Svátosti Oltářní. Podle prastaré řádové tradice právě Matka Boží dala Norbertovi bělostný oděv pro řád. Naší Paní je zasvěcena velká většina premonstrátských kostelů.

Roku 1322 byla v premonstrátském řádu oficiálně zavedená úcta Neposkvrněného Početí (po minoritech a karmelitánech). Tato úcta a teologické práce týkající se Neposkvrněného Početí přispěly k oficiálnímu vyhlášení dogmatu r. 1854. Sám sv. Norbert složil oficium o Neposkvrněném Početí, jak bylo výše vzpomenu, které se přidávalo ke kanovníckému oficiu. Toto mariánské oficium se, žel, ztratilo, zachovala se jenom antifona „Zdrávas, Panno...“

Připomínáním Mariina panenství uctíváme její víru a poslušnost. To je doprovázeno snahou následovat její oddanost. Dává nám naději na věčnou blaženost. Mariino panenství je úzce spjato s jejím Mateřstvím. Přijetím mateřství Maria nebyla pasivním nástrojem v Božích rukách, ale aktivní spolupracovnicí na díle vykoupení. Nevěru a neposlušnost Evinu Maria napravila vírou a poslušností. Skrze Evu přišla smrt, skrze Marii život (sv. Lumen Gentium 56). Premonstráti chtějí následovat právě tuto její víru a poslušnost.

Maria ve svém životě prožila mnoho starostí, bolestí i radostí - provázely její život jakoby souměrně. Připomínání si jejích radostí naplňuje a převyšuje bolesti. Radostnosti učil sv. Norbert a odevzdal ji svému založení, které ji zbožně uchovává. Vypracované soukromé pobožnosti jsou pobídkou k rozjímání a studiu Mariiňých radostí. Mezi veliké činitele radostí Panny Marie patří i sv. kněz - premonstrát Heřman Josef.

Premonstráti z vlastních zkušeností znají, že skrze Prostřednici všech milostí je snadná cesta ke Kristu, protože Matka Boží do své mateřské péče, která má živnou půdu v jejím zvláštním spojení s Ježíšem Kristem, jehož vykupitelské dílo jí leží na srdci, zahrnuje všechny.

Nejsvětější Panna svou služebností pomohla uskutečnit naši spásu. Ona je Naše Paní Premonstrátská (Domina Nostra Praemonstratensis) a my jsme její otroci, kteří chtějí plnit jenom její vůli, která se shoduje s vůlí Boží. Jako Naší Paní ji uznáváme a uctíváme. Ona je Paní našeho Řádu, Paní modlitby, Paní práce, Paní knih, Paní sedmi bolestí, Paní všech radostí, Paní míru, Paní dobrého návratu, Paní všech dnů...

V starších dobách řádu se ve veliké míře pěstovala také mariologie, kterou se zabývali kupř. Lukáš z Mont-Cornillion († po 1164), opat Adam Scot z Dryburghu († 1212), Filip Harvengt (opat v Bonne-Esperance, † 1183), sv. Heřman Josef († 1241), pak od 18. století jsou to většinou španělští premonstráti Bernard de León († 1627), Augustin Balavenus de Amiens († 1646), Juan Estrada de Gijon († 1679), Esteban de Noriega († 1739), dále Němci Sebastian Sailer („Kempensis Marianus“ † 1777), Georg Lienhardt († 1783) a mnozí jiní, o kterých se můžeme mnoho dovědět z různých pramenů, např. i v Premonstrátském kalendáři, každodenně čteném v klášteřích.

Svatý Otec Norbert ve svých „Duchovních napomenutích“ praví:

„Není synem Nejsvětější Bohorodičky ten, kdo jí celou duší neslouží. To, co chtěla Matka Boží, když nám darovala bílý hábit, symbol čistoty, to nás má nadchnout k pravé úctě k jejímu Neposkvrněnému Početí. Jestli se více nezapálíš tou láskou, jestli ve svých zvycích nedosáhneš její andělské ctnosti - jsi premonstrát jenom podle jména a oděvu.“

Premonstrátský život je následování Krista a následování Marie. Maria je mateřské srdce premonstrátského řádu. Stále platí: „Praemonstratenses, id est Norbertini, ideoque Mariani“ (volně: Premonstráti patří Norbertovi, a proto Marii).

fr. Filip M. Suchán, OPræm

***Omnia ad maximam Dei gloriam per
Dominam Nostram!***

Riziko Evangelia

Byl mokrý listopad. Vítr setřásal poslední lupení se stromů a déšť dřívější barevnou krásu hnal po rozmočké zemi do příkopu. V takový čas je nejlépe doma u kamen. Četl jsem si knížku a ze zamyšlení mě vytrhl zvonec, který se najednou rozezvučel na chodbě fary. V celém domě jsem byl sám se psem. Poručil jsem Akelovi, aby zůstal pod stolem, a šel jsem k domovním dveřím. Otevřel jsem a dovnitř rychle vstoupil neznámý muž. Chlápek byl v dlouhém gumáku, na nohou holínky a na hlavě měl klobouk se širokou střechou. Nesmekl, takže jsem viděl jen spodní zarostlou tvář. Voda z něho crčela a hned byl u jeho nohou rybníček. Muž pozdravil, omluvil se, že přichází možná nevhod a pak mě překvapil podivnou prosbou: „Utíkám za kopečky, auto stojí pod kostelem, napadlo mě, že tohle by mohla být fara. Jinam bych si netroufal. Mohl byste nám, pane faráři, přispět nějakou stovkou? Potřebujeme podplatit převaděče přes hranici do Rakouska. Chybí nám k požadované sumě jen pár stovek. Po půlnoci budeme na hranici, venku lije jako z konve, jsou to příznivé okolnosti, budeme na vás vděčně vzpomínat ...“

Tato epizoda se stala na začátku padesátých let, kdy se dalo ještě utíkat do ciziny celkem snadno. Zaváhal jsem. Napadlo mě, že tenhle pozdní návštěvník může být provokátor, nastrčený policií, aby mě dostali. Až mu dám peníze, on mě práskne esenbákům, přijdou si pro mě a obviní mě, že jsem pomohl k útěku hledaným špiónům nebo zločincům

a pak vynesou rozsudek do kriminálu na mnoho roků. To se přece tenkrát tak dělalo. Ten člověk mlčel. Asi pochopil, že buď nemám peníze nebo mám strach. Řekl jsem mu, aby chvíli počkal. Po dřevěném schodišti jsem šel nahoru do podkroví, kde jsem byděl. Cestou jsem si připomněl známá slova Páně: „Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej!“ - Jsou to slova srozumitelná. Nyní jde o to, koho poslechnout. Zda hlas strachu nebo hlas Boha. Otálením by se nahromadily zbytečné pochybnosti a nakonec by nabylo vrchu lidské smýšlení. Tenkrát po měnové reformě byl plat duchovního na začátku služby něco přes šest stovek měsíčně. Vybral jsem ze zásuvky, co tam bylo, a šel jsem dolů. Okolo holínek nočního návštěvníka byl už rybník. Podal jsem mu peníze, on to strčil pod gumák do kapsy, nesmekl, jen poděkoval a vyšel ven do deště.

Dodnes nevím, zda to byl opravdu emigrant na útěku přes hranice nebo podvodník. Myslím si, že to byl potřebný člověk. Někdy je možno také naletět, ale naskytla se mi příležitost uvěřit skutkem evangelia a zachovat se s důvěrou podle slov Páně. Povzbuzuje k tomu i prorok Izaiáš, který doporučuje, abychom dopřáli pohostinství bloudícím ubožákům. Ujišťuje každého, kdo to udělá, že bude odměnen: „Až budeš křičet k Bohu o pomoc, on ti odpoví: Zde jsem.“

Jaroslav Olšava

Páter Moštěk, farář v Tasově, autor mnohých článků v Immaculatě píšící pod pseudonymem Jaroslav Olšava, odešel k Pánu 13. 12. 1995. Jsme vděční za jeho krásné články ze života, pamatujeme na něj ve svých modlitbách a přejeme mu radost života věčného.

Redakce

**Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou
Svaté Rodiny, nyní se sídlem v Brně, Grohova 18.
Dne 15. 3. 1996 slaví 110. výročí svého založení.**

„Lechovické františkánky“

Tato řeholní rodina se zrodila v Brně z iniciativy brněnského biskupa Dr. Františka Saleského Bauera a z podnětu Červeného kříže, který žádal řádové sestry - ošetřovatelky pro případ války. Pan biskup Bauer povolal do Brna tři sestry z Kongregace Šedých sester v čele s Matkou Bernardinou Hoškovou. Přijely z Prahy, aby založily novou kongregaci sester ošetřovatelek v Brně. Bůh tomuto dílu žehnal, sester přibývalo a jejich činnost se rozšiřovala. Sestřičky ošetřovaly nemocné po domech i v nemocnicích, později v domovech důchodců na území Čech a Moravy.

Starší generace ještě pamatuje na působení sester v nemocnicích. A sestry zase rády vzpomínají na svá mladá léta. Často měly práce nad hlavu, ale ještě si udělaly čas pro různou legraci. Na Žlutém kopci v zimě sáňkovaly v době vyhrazené pro zotavení. Jednou to skončilo i tragicky. Odesla to noha jedné ze sportujících sester, musela do sádry.

Nemocnice musely sestry opustit postupně do roku 1957 a o rok později i klášter v Brně na Siroťci, nyní Grohově ulici.

Návrat sester do Brna nastal přesně za 36 let 1.11.1994 o Slavnosti Všech Svatých. Žijeme znovu v našem klášteře ve stínu „Bílé svatyně“ a pod ochranou Svaté Rodiny, které jsou kostel i kongregace zasvěceny.

V lednu 1990 nastoupilo pět našich sester na Popáleninové centrum ve FN v Brně - Bohunicích, kde byl velký nedostatek zdravotních sester. Naše sestry tam dobře působily. Po nějaké době toto špičkové pracoviště získalo civilní zaměstnance a naše sestry odešly na jiná působiště. Naše místo je u těch nejubožejších. Těm chceme prokazovat milosrdnou lásku v duchu našich zakladatelů.

Další činnost, kterou nám kongregace odkázala, je výchova zdravotních sester v Církevní střední zdravotnické škole v Brně, Grohova ul. č. 16. Tato škola byla založena

našimi sestrami v r. 1936 a svému účelu sloužila do r. 1950. V roce 1990 byla obnovena. A protože studentky musí také bydlet, znovu podle tradice byl zřízen církevní domov pro studentky středních škol „Dům u Svaté rodiny“ na Grohově ul. č. 10. Bydlí v něm asi sto studentek.

V současné době tedy pracujeme v domovech důchodců, na farách, ve zdravotnické škole, na internátě i v nemocnici. Neméně důležitou činností

je ošetřování našich nemocných a starých sester. Tak se snažíme naplňovat naše charisma, jímž je služba všem potřebným v duchu milosrdné lásky. Všechno, co s milostí Boží dobrého vykonáme, nabízíme denně Pánu v oběť za kněze, za nová kněžská a řeholní povolání.

Dobrému Bohu děkujeme za vše dobré, co bylo skrze naší řeholní rodinu za 110 let existence vykonáno ve službě Bohu a bližním a prosíme za prominutí a odpuštění toho, co mohlo být vykonáno a bylo opomenuto. A také za to, aby se nám podařilo uskutečnit pravou duchovní a řeholní obnovu, ať po vzoru našich zakladatelů a jejich následovnic, našich sester, i my sloužíme věrně Pánu na tom místě, které nám určí On sám.

Ať je naší velkou snahou uskutečňovat odkaz naší zakladatelky Matky Marie Bernardiny: „SNAŽTE SE ,USPOKOJIT PÁNA BOHA' JEDINÉHO!“

S.M. Václava

ROVNICE LÁSKY

Jsme svědky nových vynálezů, objevů a nových teorií. Ale jsou objevy, které si stále uchovávají svoji platnost. Jedním z nejznámějších objevů je Einsteinova rovnice popisující teorii relativity. Již je méně známo, že ve stejné době jako Einstein chodil po tomto světě nenápadný génius, který mnohonásobně překonal nejenom Einsteina, ale i všechny objevy světa. Byl předním odborníkem v oboru: láska k Bohu a k bližním. Jeho rovnice je tak jednoduchá a přesto tak geniální a ve svých důsledcích tak závažná, že může radikálně změnit celý náš svět. Stačí jen, když se touto rovnicí budeme ve svém osobním životě řídit. Tato rovnice zní: $v = V$; kde malé v = naše vůle a velké V = Vůle Boží. Autorem a naplňovatelem této rovnice byl sv. Maxmilián Maria Kolbe. Naučme se tuto jednoduchou rovnicí, která je nejlepším řešením všech situací a je zároveň poukazem na vstup do věčné slávy.

Petr Maria Haičman

Modlitba ve stáří

(Sv. František Saleský)

Pane, Ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý.

Chraň mne před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.

Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých.

Nauč mne, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nevrstal a neporučnickoval.

Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat - ale Ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť o nich hovořit roste rok od roku.

Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet.

Také se neodvažuji prosit o lepší paměť - ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí.

Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit.

Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo.

Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také dovedl o nich zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale Tobě, Pane, to říkám - bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Cítím, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu.

Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“

Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak Ty jej řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě, ne se skluslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu Ty mě ještě povoláš.

A k tomu mi dej sílu srdce. Amen.

MARIA

Její pohled je duhový paprsek propletený zlatými vlákny lásky. Každý dílek té zlaté nitky má milióny stran a každá je jinak nádherná.

Vyspává se z každé něžnost, která zobrazuje kříšťalový vodopád. Jeho kapky nejsou ledové a těžké, neznají prach, jsou lehčí než pohled dětských očí a jejich zvuk je zvukem kapky potu, co stéká po hladkém čele.

Neruší, svou něžností přitahuje. Lidské uši řeknou o ní přirovnání: je mi nejbliž skrze strunu kytary. Stačí dotek a rozleje se do barvy vzduchu její tón.

Mariina láska je tak rozsypaná na Zemi.

Tvůj krůček zní jak vločka sněhu, když cinkne o trávu a rozletí se po mechu.

Tvoje oči něžné a lehké pohledem jako prach, když sedá opatrně na lístek fíkovníku.

Dotek jemnější než mlha, která se opatrně a pomaloučku dotýká jehliček stromů v lese,

aby se osvěžila svojí vůní, třpytem a nebeskou duhovou průhledností.

Monika

(bojující s vlastní drogovou závislostí)

Další „němý svědek“?

Termín „němý svědek“ byl používán pro Turínské plátno. Všechny svědecké výzkumy hovořily ve prospěch názoru, že otisk mrtvého těla na plátně je otiskem Kristova těla, které mimořádným a přirozeně nevysvětlitelným způsobem odtud zmizelo. Vynález fotografie umožnil neomylně dokázat, že obraz na plátně není namalován, nýbrž „otřítěn“ nějakým tajemným vyzářováním. Lékaři vyčetli z obrazu přesný popis bičování, korunování trním, nesení kříže, pádů, křížování i samotné smrti.

Téměř stoprocentní jistota, že jde o otisk Ježíšova těla, byla však překvapivě „vyvrácena“ r. 1988 zveřejněnými výsledky výzkumu pomocí karbonové metody k určení stáří daného předmětu. Ta datovala vznik plátna na přelom 13. a 14. století.

Poněvadž takový rozpor mezi výsledkem karbonového testu a výsledky jiných výzkumů je

těžko přijatelný, zbývá jedině seriózní vysvětlení: totiž takové, že závada je na straně karbonové metody, nikoli v desítkách ostatních výzkumů, jejichž výsledky se překvapivě shodují na tom, že plátno s obrazem pochází z prvního století a otisk mrtvého těla přesně a detailně odráží evangelní popis ukřižování Ježíše Krista. Německý jezuita Werner Bulst vydal dokonce o tom knihu, v níž obviňuje vedoucího výzkumného týmu dr. Titeho z Velké Británie z podvodu, konkrétně ze záměny vzorku turínského plátna za vzorek jiný. Ruský badatel Dmitrij Kuzněcov je poněkud střídlivější a dokazuje na základě vlastních výzkumů, že karbonová metoda je pro turínské plátno absolutně nepoužitelná a musí dát v každém případě nesprávný výsledek. Karbonový test lze totiž podle Kuzněcova provádět pouze na předmětech, které ležely po staletí v uzavřeném prostoru, bez rušivých vlivů vzduchu, vody, slunce nebo ohně.

Pomocí karbonové metody lze proto, podle Kuzněcova, určit spolehlivě stáří egyptských mumií, které odpočívaly dlouhá staletí ve sterilním prostředí vnitřku pyramid, ne však stáří turínského plátna, jež bylo neustále vystavováno vnějším vlivům, jednou dokonce ho zachvátil požár atd. To všechno muselo být dr. Titemu známo. Přesto trval na provedení karbonového testu. Podle Otce Bulsta je také nápadné, že k výzkumům nepustil odborníky doporučené Vatikánem a turínským arcibiskupem.

Dnes již seriózní vědci neberou výsledky tzv. karbonového testu vážně a považují nadále turínské plátno za autentické pohřební plátno z prvního století z Palestiny, potažmo za pohřební plátno Kristovo. Tento závěr je dnes znovu potvrzen výzkumem další relikvie - tzv. roušky z Ovieda. V tomto španělském městě je už od 11. století v místní katedrále uchován kus plátna o rozměrech 84 x 53 cm, o němž lidová tradice říká, že jde o roušku, kterou měl mrtvý Ježíš na obličej. Svätý Jan v evangeliu o ní píše: „...předběhl (Jan, pozn.red.) Petra a přišel první ke hrobu. Když se nachýlil, uviděl ležící plátna, ale dovnitř nevešel. Potom přišel také Šimon Petr, vešel do hrobu a uviděl roušku, která byla na Jeho hlavě, ležící ne s plátny, ale svinutou na jiném místě...“ (Jan 20,4-7). Tento detail je záhadou. Když Petr a Jan už po zmrtvýchvstání Páně uviděli v hrobě plátna a roušku svinutou jinde, potom vzniká otázka, kdo ji svinul a dal na jiné místo? Anděl, který odvalil kámen? Nebo snad sám Pán? Nevíme a asi se to už nedovíme. Proč ale evangelista tuto zprávu zaznamenal? Šlo jenom o literární záměr? Nebo o zdůraznění naprosté dokonalosti Syna Božího, který neopomenul ani tak nepodstatný detail jako smysl pro pořádek v této mimořádné situaci? Buď jak buď, evangelista mohl sledovat jakýkoliv cíl. Rozhodující však byl záměr Boží prozřetelnosti. A ten mohl klidně být takový, aby zůstal jednou provždy zachován hmatatelný důkaz pravosti a pravdivosti největšího zázraku Kristova. Proto se v evangeliích mluví o plátnech a roušce, aby věda jednou nad nimi vynesla rozhodující verdikt o tom, že evangelisté nelhal ani nefantazírovali, nýbrž napsali čistou pravdu.

Pět let trvaly výzkumy roušky z Ovieda. Je na ní zobrazena tvář člověka bílé rasy s bradou a vousy. Existují i stopy po krvi, dá se určit i krevní skupina AB. Lze přesně rozeznat nos, dále ústa a podbradek. Krvavé skvrny odpovídají ranám po trnové koruně, jsou patrné i krvavé skvrny po výtocích z nosu a úst v závislosti na různých polohách při snímání z kříže a přenášení do hrobu. Mikroskopem byly zjištěny i stopy myrhy a aloe. Z geometrické analýzy skvrn na plátně vyplývá, že ve chvíli skonu se tělo nacházelo ve svislé poloze s hlavou na prsou a obrácenou napravo. Příčinou smrti ukřižovaného byl otok plic, jež vyvolal výtok kapaliny, sestávající z vody a krve. Právě v této chvíli někdo přikryl tvář zemřelého rouškou.

Dále bylo tělo nesené do vzdálenosti 30 - 40 metrů, pravděpodobně do hrobu. Během této cesty se na roušce otisklo sedm různých poloh ruky, usilující zastavit výtok krve z nosu a úst. V momentě oddálení ruky následovalo další silné chrlení krve. Nakonec byla rouška rozložena a někdo jí ovinul celou hlavu mrtvého.

Známý badatel turínského plátna, italský prelát Ricci, ve své knize už r. 1985 napsal, že dokáže existenci těsného svazku mezi turínským plátnem a oviedskou rouškou. Dnes již se dá potvrdit jedno: Krevní skupina muž z oviedské roušky (AB) je totožná s krevní skupinou muže z turínského plátna. Rozmístění stop krve na oviedské roušce je naprosto totéž jako na turínském plátně. Už tyto dvě skutečnosti jsou závažnými indiciemi pro tvrzení, že muž z oviedské roušky a muž z turínského plátna je jedna a tatáž osoba. Konečné slovo musí ještě říci důkladné mikroskopické, chemické a další zkoumání obličeje na oviedské roušce, aby se toto dalo s neomylnou jistotou konstatovat. Že by výzkum ukázal něco jiného, je málo pravděpodobné. Leda, že by se opakovala situace s karbonovým testem z r. 1988. Odpůrci Ježíše Krista budou vždycky dělat všechno pro to, aby znemožnili jakýkoliv důkaz exaktních věd pro pravost a pravdivost evangelií. S tím musíme počítat - a o to více a vroucněji se přimknout k našemu Pánu a Jeho přesvaté Matce.

Milé děti,

svatý Don Bosko měl velmi rád své kluky. Chtěl jim především pomáhat k tomu, aby byli dobří a aby jejich křesťanská víra byla stále pevnější. Často jim vysvětloval, jak je důležitá svátost pokání. Právě proto jednou jim vyprávěl svůj tajuplný sen:

„Zdálo se mi, že jsem stál v kostele mezi mnoha chlapci, kteří se připravovali na svatou zpověď. Mnoho jich obklopovalo mou zpovědnici. Najednou, celý ohromen, uviděl jsem, že mnohé chlapce stahují kolem krku tři provazy.

- Proč máš tyto provazy? - zeptal jsem se jednoho. - Shod' je!

- Nemohu - odpověděl. Stojí za mnou někdo, kdo je drží a stále stahuje!

Přiblížil jsem se a uviděl, že opravdu za jeho zády byly vidět dva velké rohy. Když jsem se pozorněji díval, všiml jsem si, jak ostré dlouhé špinavé nehty drží tři provazy a děsivě vykřivená papula se škodolibě směje. Ihned jsem poslal ministranta pro svěcenou vodu.

V té chvíli jsem viděl, že také mnoho jiných chlapců mělo na zádech takovou škaredou stvůru. Rychle jsem uchopil kropáč coby zbraň a zeptal jsem se jedné z těchto hrozných bytostí:

- Kdo jsi?

Obluda se skřípějícími zuby se jen začala hrozně kroutit a ještě pevněji přitahovala provazy.

- Co děláš s těmi provazy? Mluv, jinak tě poleji svěcenou vodou! - pohrozil jsem.

- První provaz brání klukům vyznat všechny hříchy - odpověděla vyděšená.

- A druhý?

- Druhý působí to, že se vytrácí veškerá lítost.

- A třetí? - naléhal jsem.

- Ne, to ti neřeknu! - prudce odsekla příšera.

- Dobře. Budeme se koupat ve svěcené vodě!

- Ne, ne! Už mluvím: Třetí provaz klukům nedovoluje udělat si dobré předsevzetí a poslechnout rady zpovědníka.

Teď jsem už toho věděl hodně a proto jsem pozvedl kropáč a důkladně začal kropit všechny soudružky, až zmizely s tak hrozně silným panickým křikem, že jsem se probudil.“

Tolik Don Bosko o zpovědi a zbytek vám určitě ochotně řeknou a dobře vysvětlí vaši rodiče. Jen je poproste! Určitě vám to pomůže k většímu dobru a k pevnější víře.

o. Josef

Zázitek, který se jak zlatá nit vine celým mým nelehkým životem.

Bylo to za války asi v r. 1942, kdy jsem ráno vstávala a překotně mamince vyprávěla, jaký živý sen jsem měla. Viděla jsem ve snu na obloze Pannu Marii ve velké záři, jen to mne zaráželo, že pod ní do polokruhu bylo ozdobným švabachem napsáno: „Heilige Maria Kirche“. Sen byl tak živý, že doposud si jej snadno vybavím. I když jsem vyrůstala mezi německými občany a uměla česky stejně tak německy, bylo mi přece jen divné, proč ten nápis byl německý. Maminka řekla, že neví, co to asi má znamenat, ale že jsem rozená pod Sv. Horou a jsem Marie, tak abych se k Nejsvětější Matce modlíla. Chodila jsem do kostela, zpívala na kůru. Mšši Jana Jakuba Ryby jsme zpívali každé Vánoce, umím ji dosud nazpaměť. Vždycky jsem se ráda modlíla. Spolu se zbožnou tetou jsme se modlily i při nelehké práci na poli. Ráno při dojení jsme dvojhlasně zpívaly Mariánské písně. Pouť na Svatou Horu to býval zážitek, který jsem milovala od útlého dětství.

Od onoho snu uběhl čas. Chodívala jsem ke zpovědi, snažila se žít zcela podle de-

s a t e r a .
Jezdila jsem do gymnázia do Strakoníc. Tam nás vyučoval náboženství velený pán. Byly to krásné hodiny. Začínali jsme je modlitbou latinského Otčenáše.

Jak blesk z čistého nebe přišla ta zpráva, že náš ročník,

ročník 24, bude nasazen. Všichni bez rozdílu, chlapani i děvčata. Každý rodič honem sháněl známosti, podplácel, i jiné finty se zkoušely. Můj tatínek jednoho dne, bylo to před Vánoci r. 43, přivedl domů řezníka, chlapa jak horu. Ten že mi zlomí ruku, že zaručeně tak, aby se dala pak zas dobře zhojit.

Vytřeštila jsem hrůzou oči, utekla a schovala se ke koze do chlívků. Pomoc nebyla žádána a tak přišel leden a s ním i balení a chystání na cestu do neznáma. Bylo to celé jako zlý sen. Ale výjimky nebyly. Některé dívky se honem provdaly, ale ani to nepomohlo.

Do dlouhého vlaku jsme nasedli ve Strakonících. Mávání, pláč ... pláč, nářky rodičů, manželů, milenců ... a vlak nás unášel vstřích neznámou. Sedělo nás v kupé 8, setmělo se a nesmělo se svítit. Navrhla jsem, že se budeme modlit růžencem. Ještě se vlak zastavil v Plzni, kde čekali další oběti. Zase ten nářek, pláč a volání: „Vraťte se zdraví“ ... Mávání a zase se vlak zařezal do tmy husté jak inkoust, protože v té době se nikde nesmělo svítit. Bylo zatemněno každé živé okno a to velice důkladně. Pokračovaly jsme v modlení, až nás přemohl spánek. Neznaly jsme se, ale byly jsme tou hrůzou a strachem tak stejné, že jsme usínaly v objetí a slzy kanuly na rameno sousedky... jen to klip, klap... jak vlak jel přes kolejové spoje.

Probouzely jsme se do jiného kraje, jiné domy, dřevem prokládané štíty a německé stanice. Jen v jedné stanici jsme zastavili, omyli jsme se a napili vody. Byl to dlouhý vlak, asi polovina chlapanů a polovina děvčat. Dvacetiletí.

Mám i s t o t u

Kassel nás přivítal zápachem kouře, rozbitým nádražím. Všude, kam oko dohlédlo, jen a jen trosky, dým i pach mrtvol. „Bože, neopouštěj nás!“ - šeptaly naše suché vyprahlé rty. Hlad jsme neměli, každý měl z domova dost na několik dní, jen toho pití bylo málo. Tak jsme se seřadili, sebrali své rance, kufrы a vydali se za velitelem, který nás očekával a vedl.

Zavazadla byla těžká, vlekli jsme se nevyšpalí a tu zase, že zpět, že vpředu padá komín a zdi. Tak jsme se vlekli jinudy a došli za město do lágrů. Tam nás ubytovali. My měli tu smůlu, že jsme se dostali do prkenného lágru. A v noci... těch štěnic... Svítit se nesmělo, ležet se nedalo, brr... Hodila se mi znalost německého jazyka. Hned na druhý den jsem šla za Lagerführerem a bědovala a bědovala. To pomohlo. Přeložili nás do čistých zděných lágrů. Bylo nás v jedné buňce šestnáct... ložnice, jídelna a umývárna s WC. Byly tam palandy a protože mám ráda pohled shora, vlezla jsem si na hořejší postel. Tam už se spalo dobře, pokud nehoukali nálet. Po jednom náletu přinesl kdosi leták: „Čeští chlapi a děvčata, nebojte se, my o vás víme, kde jste“, podepsaní čeští letci. Trochu to pomohlo v tom častém houkání. Houkačky houkaly „voralarm“, když letadla byla vzdálena, „alarm“ pak, když se začala objevovat nad městem.

Protože jsem ovládala němčinu, byla mi nabídnuta funkce „lagerführerky“. Podmínkou byla spolupráce s Němci. Odmítla jsem, vzala to jiná a měla pak četné výhody. Samostatný lágr, nemusela do práce... jen poslouchat a popř. práskat. Nebyla našťástí kolaborantkou v pravém slova smyslu, neudávala. Já jsem tlumočila a jezdila pro poštu do města.

Zase jsem jela pro poštu, bylo to ve dne, pracovali jsme totiž většinou v nočních šichtách, a tu se stala událost, kterou chci vylíčit.. Cestou z pošty náhle zahoukali „voralarm“ a vzápětí i „alarm“. Tramvaj zastavila a lidé prchali na všechny strany. Předě mnou běžela

maminka se čtyřmi dětmi. Drželi se všichni za ruce, děti měly na zádech batůžky, taktéž maminka. Bomby začaly hvízdát vzduchem, maminka s dětmi spěchala do německého bunkru, kam cizinci nesměli. Byl obrovský, celý ze železobetonu. Já se rozhlédla a rychle vklouzla do kostelíka. Skrčila jsem se v postranní místnůstce, kde byly dva sarkofágy asi s církevními hodnostáři. Tam v koutku jsme se modlila a modlila, drmolila modlitbu jednu za druhou. Venku se rozpoutalo peklo, křik, volání, dým začal vnikat i dovnitř. „Tatínku, maminko“ - ?šeptala jsem - „tady mne nikdo nenajde, když se kostel zřítí“. Výbuch za výbuchem, řev letadel... křičla jsem se a byla zřejmě tak maličká s tím uzlíčkem pošty.

Když vše utichlo, náhle jak když utne, odvážíla jsem se vyjít. Pohled byl strašný, tolik zkázy ve chvíli, či hodině, kdo ví. Můj pohled byl na bránu kostelíka „Heilige Maria Kirche“. A víc již mysl neunesla... ty rozbité dětičky... dětičky našich nepřátel... ne žádné děti nejsou nepřátelské... Mysl vypadla v té chvíli hrůzy, tak milosrdná je příroda, že když je pohled nesnesitelný vypne vědomí. Chlapci se prý po mně ptali, jeden z nich se pak stal svým drahým manželem. Když slyšeli, že jsem se nevrátila, šli do hořícího města mne hledat. Jen z jejich vyprávění vím, že jsem celá roztřesená, s vyjeveným pohledem trhala špinavé květiny a cpala je do utrhaných dětských ručiček. Odesli mne do lágru k lékaři. Ten mi dal nějaké tablety a buď se prý z toho vyspím nebo půjdu domů, do psychiatrického ústavu. Vyspala jsem se z toho.

Do toho kostelíka jsem pak chodívala ke zpovědi a přijímání. V kostele Panny Marie jsem se i vdávala a svatbu slavila spolu s ještě tehdy přítomnými německými občany.

To bylo mé první setkání s opravdovou pomocí Nejsvětější Matky a mám jistotu, že to Ona mne zachránila. Její pomoc jsem zažila ještě vícekrát a jsem jí za to vděčná.

Poděkování

Vážení,

Immaculata se mi poprvé dostala do ruky před třemi léty, kdy jsem navštívil nakladatelství COR JESU v Českém Těšíně. Po přečtení jsem si tento časopis oblíbil a ihned předplatil. Postupně jsem se stal Rytířem Neposkvrněné, členem Fatimského apoštolátu a koncem listopadu 1995 jsem se zúčastnil exercicií na Sv. Hostýně pro Mariánské ctitele.

Ale jak k tomu všemu došlo?

Přes dvacet let jsem byl mimo dění církve, do kostela nechodil a také se nemodlil. I když jsem jezdil po různých místech naší republiky, tak mne to vždy do kostelů táhlo a já tam alespoň nahlédl, chvilíčku postál a dál se nedostal, protože byly zavřené .

Najednou před pěti lety jsem se stal invalidním důchodcem. Měl jsem čas se zastavit a v klidu přemýšlet. V této době jsem také pečoval o svou nemocnou maminku. Vždy první pátek v měsíci ji navštěvoval pan farář. Rozhovory s ním, čtením náboženské literatury, Bible, mne znovu po dvaceti letech přivedly do kostela. Bylo to zvláštní - marnotratný syn se vrací domů k Otci. A Otec mne přijal. Vykonal jsem svátost smíření a přistoupil ke sv. přijímání. Začal jsem se modlit. Pociťil jsem takové zvláštní uvolnění a radost. Během půl roku se mnou začala chodit do kostela i má manželka.

Modlím se denně růženec. Zúčastnil jsem se dvakrát exercicií na Velehradě a nyní na Sv. Hostýně. Zasvětil jsem se Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu skrze Nejsvětější srdce Panny Marie. Stal jsem se členem společenství SFŘ a složil jsem svatou profes.

Všechny své starosti vkládám do rukou P. Marie, vždyť ona je naše maminka (ta pozemská mi zemřela). K Ní se také modlím za svou rodinu, aby ji přivedla na cestu k Bohu, aby napravila, co já jsem pokazil a dala mi sílu být o-

dině dobrým příkladem. Víím, je to těžké učit se v dospělém věku víře. Jsem ale přesvědčen, že za pomoci a pod ochranou Panny Marie najde i má rodina cestu k Bohu.

V srpnu se syn oženil a svatbu neměl v kostele. Jeho manželka před nedávnem onemocněla. Modlil jsem se za její uzdravení i za to, aby se dali církevně oddat. Také na exerciciích jsem se modlil za její uzdravení a za to, aby oba našli cestu k Bohu. Jaké bylo mé překvapení po návratu z exercicií, když manželka mého syna byla na tom lépe, byla propuštěna z nemocnice a začnou dělat přípravu na církevní sňatek.

Děkuji za to Panně Marii. Prosím ji o pomoc pro celou rodinu i za dar víry a uzdravení.

Na časopis Immaculatu, Světlo, Poutníka, Serafínskou cestu a Katolický týdeník se vždy těším, jsou pro mne povzbuzením do dalšího mého života.

Váš Josef

Milí vydavatelé Immaculaty, chtěla bych veřejně poděkovat Neposkvrněné Panně Marii za její ochranu a pomoc a za vyslyšení mé prosby.

Poprvé jsem se o Neposkvrněné dozvěděla při četbě knihy „Píseň o Bernadettě“. Tehdy jsem pocítila touhu více ji poznat, přiblížit se k ní a tím i k Pánu Ježíši. Za necelý rok postihla moji maminku těžká oční choroba a obě nás napadla jako jediná možnost pouť do Lurd, kterou se nám s Boží pomocí podařilo v loni v červnu uskutečnit. Byly to právě Lurdy, toto mezinárodní posvátné poutní místo, kde jsem se poprvé „setkala“ s Neposkvrněnou, kde doslova z každého kamene vyzařuje Boží a Mariina přítomnost. Teprve tam jsem se začala se zaujetím a láskou modlit růženec. Daleko působivější bylo setkání prostřednictvím zázračného pramene. Většina účastnic našeho poutního zájezdu byly starší dámy, které nadšeně uvítaly možnost koupelí v lurdské vodě i přesto, že její teplota nedosahovala ani 10? C. Postavila jsem se tedy s maminkou do řady a přemítala, co mám udělat. Po koupeli jsem toužila, ale

měla jsem pocit, že voda je určená především pro lidi se zdravotními problémy a já jsem přece mladá a celkem zdravá žena. Svěřila jsem se jedné mladší paní. Odpověděla mi, že koupel v záračném prameni má údajně člověka ochránit před nebezpečím těžké nemoci i do budoucna.

Za tři měsíce se stala zvláštní věc. Byl pátek 8. září, památka Narození Panny Marie. Tou dobou jsem byla téměř dva roky zaměstnaná jako manažerka jedné zahraniční firmy, měla jsem dobré výsledky, nadřízení byli spokojeni. Když nastal konec pracovní doby, zavolal si mne můj nadřízený. To, co mi posléze sdělil, přišlo jako blesk z čistého nebe - dnem 15. září (do týdne) má skončit můj pracovní poměr u firmy, bez náležitého vysvětlení důvodu. Než jsem stačila zareagovat, uslyšela jsem vnitřní hlas, který mi šeptá: „Ničeho se neboj, jsem s Tebou!“ V té chvíli byla jediná má myšlenka - 8. září, Panna Maria! A místo adrenalinu se celou mou bytostí rozlilo nádherné teplo a neočtřesitelný klid, který přetrvával po celou dobu následujícího těžkého týdne, takže ani moji nejbližší nic nepoznali. Odevzdala jsem se do vůle Boží a stala se na čas nezaměstnanou. Jen jsem stále nechápala PROČ ...

Odpověď přišla za čtrnáct dní ve formě lístku s výzvou, abych se okamžitě dostavila do nemocnice na rentgen a další vyšetření. Nerozuměla jsem, až když jsem zatelefonovala do svého bývalého podniku a dozvěděla se, že mého nadřízeného a současně kolegu z kanceláře pouhé dva dny poté, co jsem opustila podnik, odvezli na infekční oddělení do nemocnice se zákeřnou a nakažlivou chorobou. V ten okamžik se mi dostalo vysvětlení pro svůj náhlý odchod z firmy a uvědomila jsem si zřetelný Boží zásah na přímluvu Neposkvrněné Panny Marie. Přesto jsem prožívala obavy z možné nákazy a když jsem v nemocniční čekárně odříkávala desátky bolestného růžence, prosila jsem Pannu Marii o dar zdraví. Slíbila jsem, že když mě ochrání před touto nemocí, napíši poděkování do Immaculaty a stanu se její Rytířkou.

Zaplát Pán Bůh, vše dobře dopadlo. Cítím ke své Nebeské Mamince velikou lásku a vděčnost za ochranu, které se mne a mým blízkým den co den dostává a zejména za to, že mi ukázala cestu k Nejsvětějšímu Srdci svého Syna. Děkuji z celého srdce Pánu Ježíši a Neposkvrněné Panně Marii za všechny obdržené milosti. 8. prosince 1995, tři měsíce po onom setkání s Neposkvrněnou, jsem požádala na Slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně o zapsání do Rytířstva Neposkvrněné.

Marie z Prahy

Milá redakcia,

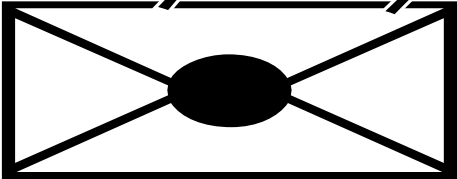
chcela by som sa poďakovať P. Marii za všetky milosti, ktoré mi vyprosila u svojho Syna Ježiša. Píšem zo Slovenska a musím dodať, že váš časopis pozná u nás veľa ľudí a každého povzbudí. I ja mám doma už veľa čísel tohto časopisu. Veľmi sa mi páči. Čo ma však najviac teší je : „Láska k Nepoškrvnej Panne Márii.“

Keď čítam dopisy čitateľov Panny Márie, moje srdce je naplnené radosťou. Mária je tá najlepšia Mamička a pomôže každému, kto prosí o pomoc, ale i tomu, kto sa neodváži ju prosiť. V mojom živote mi P. Mária veľmi pomáhala. S radosťou nosím jej medailu. S ňou začínam i končím deň. Pohľad na ňu mi vždy pripomenie, že som jej dieťa, ktoré Ona veľmi miluje. A naozaj, dáva mi pociťiť svoju lásku a ochranu.

Moja drahá Mamička. Chcem Ti venovať týchto pár ubohých myšlienok. Ďakujem Ti za všetky milosti, ktoré si mi vyprosila u svojho Syna Ježiša. Ďakujem Ti, že vždy stojíš pri mne, pri mojich blízkych, pri všetkých ľuďoch. Ďakujem Ti za Tvoje „áno“, ktoré si povedala Najvyššiemu pred mnohými rokmi. Zároveň Ťa však prosím o milosť, aby som i ja vedela povedať Najvyššiemu „áno“, ktoré odo mňa čaká. To „áno“ plné lásky, pokoja, radosti, odovzdanosti a dôvery. Ďakujem Ti, že si ma pozvala, aby som nasledovala Tvojho Syna Ježiša. Chcem patriť len Jemu a Tebe.

Ježiš, Mária, milujem Vas, zachráňte duše!
M. Š.

Dopisy

čtenářů

Milá redakce!

Velmi Vám děkuji za vydávání Vašeho časopisu. V dnešní době je tisk tohoto typu naprosto nezbytný. Vždy se těším na nové číslo. V posledním čísle mě mimo jiné zaujal článek „Zápas člověka s Bohem“. Příklad Titaniku je velmi poučný. Aby ale nevznikl omyl, že Bůh je hrozný a krutý, dodal bych jednu myšlenku. Mnoho lidí plavících se na Titaniku bylo možná v nebezpečí ztráty věčného života. V situaci, která nastala, si uvědomili skutečné hodnoty a byli zachráněni pro věčnost. Z tohoto pohledu pak není Titanik hrozným varováním, ale ukázkou milosrdného jednání Boha, který životní situace řeší z pohledu věčnosti. Podobný příklad by byl ten, když matka lehkých mravů má dítě, které by pod její výchovou spělo spolu s matkou do záhuby a Bůh dítě povolá ještě čisté k sobě. Matka pak má v nebi přímluvce a oba se jednou sejdou na věčnosti a děkují Bohu za Jeho zásah, který je z lidského hlediska třeba krutý anebo brán jako trest. Spousta Božích zásahů se jeví hned jako trest a ve skutečnosti je to milosrdenství.

Jiří Maxa, Brno

Milá redakce,

v časopise Report jsem četla o encyklice Sv. otce Evangelium vitae. Cítím, že se k tomuto papežovu zásadnímu postavení zejména proti potratům musím také připojit. Jako žena-matka stojím a vždy budu stát za plnou ochranou bezbranného človíčka. Nedávno, při jedné přednášce, můj devítiletý syn na dotaz, kolik je mu let, odpověděl: „Devět a devět měsíců!“ Z povzdálí jsem jej sledovala a uvědomila si, jak hluboká je to pravda.

Když člověk během svého života utrpí úraz a přestane mu sloužit jakákoliv část těla, cítí se špatně a něco postrádá. A v době, kdy se vyvíjí jednotlivé orgány těla v mateřském lůně, jsme ochotni klidně tento vývoj přerušit smrtí - zabitím neviňátka? Toto se brání jak nejméně může svými velmi omezenými silami (viz. „Němý výkřik“), ale my „hotoví lidí“ jsme silnější!?...

Jsem zásadně proti potratům a plně se ztotožňuji s papežovým vyjádřením, že: „...křesťan se nemůže zbavit své morální povinnosti jednoduše tím, že s takovými nespravedlivými zákony vyjádří nesouhlas, je zde závažná a jasná povinnost s plným vědomím proti nim protestovat“.

Píši tento dopis právě Vám, protože vím, že tento Váš časopis čte hlavně hodně žen. A ty by se měly nad tímto problémem zamyslet jako první. I já čtu Immaculatu velmi ráda a moc se mi líbí. Přeji Vám hodně úspěchů ve Vaší práci.

Marie Adamcová

Vážení bratři!

Víte, když jsem obdržel od Vás zázračnou medailku, zmocnil se mě takový zvláštní pocit. Je to pocit radosti, ale zá-

roveň pocit velké odpovědnosti k Panně Marii. Je to ale také povzbuzení k větší odvaze „bojovat“ za ideály MI a zároveň čest být Mariiným pomocníkem či spolupracovníkem při naplňování jejich cílů.

I když jsem pouze obyčejný a nedokonalý člověk, přesto jsem odhodlán být podle svých možností a schopností platným Rytířem Mariiným. Jsem přesvědčen, že je to správné, smysluplné a ušlechtilé. A „bojovat“ za Mariiny ušlechtilé cíle s její podporou může každý, třeba i nevoják.

Kéž nás Rytířů a Rytířek stále přibývá.

Jaroslav Šmejkal

Milá redakce,

přečetla jsem si v Immaculatě č. 23 - 1/1996 článek plzeňského pana biskupa o Mendlově zdravotní pojišťovně, a proto Vám chci napsat svou zkušenost.

Jsem u této pojišťovny s manželem a třemi dětmi pojištěna od října r. 1995. Všechny obavy, které se nabízely, jsem svěřila naší milé nebeské Mamince s tím, že i kdybychom měli něco podstoupit pro Krista, ke kterému se právě tato pojišťovna ochranou nenarozených dětí hlásí, jsme ochotní s ním zůstat. Náš devítiletý syn zrovna hodně marodil, nevědělo se, co mu vlastně je. Chodili jsme po vyšetřeních, nesměl se namáhat, užíval spoustu léků, měl vyhlídku, že bude třeba nutná i nemocniční léčba. Na jedné straně žádné úspory, jedna výplata a začaly se zrovna objevovat případy odmítnutí pacientů kvůli pojišťovně. Na druhé straně však bezmezná důvěra v Boží moudrost a ochranu Matky Boží. Proto pro mne nebylo moc těžké zvolit Mendlovu zdravotní pojišťovnu pro sebe i své nejbližší. Říkala jsem si, jen aby synovo věčné marodění

nebylo spíš přítěží než pomocí, a tak jsem to svěřila Pánu Bohu.

Když pak onemocněl manžel (marodil asi 2 měsíce), všude byl bez sebemenších problémů s kartičkou MeZP ošetřen. U obvodního lékaře, specialistů, na rehabilitacích, v lékárně neměl též žádné problémy. Jen u zubní lékařky se dozvěděl, že nemají s MeZP smlouvu a že si bude muset budto najít jinou ordinaci nebo zase vrátit pojišťovnu - bála se neplacení. S důvěrou jsem řekla: „Panno Maria, prosím Tě, postarej se o to, já Ti důvěřuji.“ Manžela jsem uklidnila, ať si nedělá starosti, že vše dobře dopadne. Nerad by totiž zubařku měnil. A za několik dnů mu paní zubařka vzkázala, že je vše v pořádku, že MeZP s jejich ordinací uzavřela smlouvu. MeZP je velmi solidní, jak ve vztahu k pojištěncům, tak ve vztahu k lékařům a lékárnám, plní svoje závazky.

Naše dětská lékařka nic nenamítala, když jsem jí oznámila změnu pojišťovny. Dala jsem jí letáček MeZP, protože o ní dosud nic nevěděla. Byla velmi vstřícná. Ten, kdo má obavy, jak by vše vyřídil, může být klidný. Stačí napsat na adresu MeZP a oni se již o vše postarají.

Musím se ještě zmínit o jedné věci. Náš syn je od toho října zdrav. Díky, můj Bože, díky, naše dobrá Matko Marie!

S pozdravem Chvála Kristu a Marii!

Ludmila Němečková, Brno

Zprávy

Mariánská zbožnost není ovocem sentimentalismu.

Úloha Matky Boží v díle spásy bylo tématem papežské katecheze v době první generální audience v roce 1996. Svatý Otec zdůraznil, že učení a mariánský kult není ovocem sentimentalismu.

„K chápání Boží Matky a jejího přínosu pro dílo spásy je zapotřebí nejenom cit, ale především světlo Ducha“ - řekl Jan Pavel II. 3. ledna ve Vatikánu. Svatý Otec připomněl, že koncil - v konstituci „Lumen gentium“ - horlivě zve teology a kazatele, aby se „vyvarovali veškerého falešného přehánění“. Dodal, že takové nebezpečí pochází z postoje maximalismu, když si člověk neuvědomuje „nekonečný rozdíl, jaký existuje mezi lidskou osobou Marie a Božskou osobou Ježíše“.

(KAI)

TV Niepokalanov

Televize Niepokalanov (TVN) - první katolická televizní stanice v Polsku a v celé východní Evropě zahájila 20.ledna t.r. vysílání stálého programu.

„Svatý Maxmilián Maria Kolbe plánoval založení televizní stanice na rok 1938. Z tohoto důvodu v roce 1936 cestoval na olympiádu do Berlína, aby se blíže seznámil s působením médií“ - řekl otec Mirosław Jaremczuk, minorita, zástupce ředitele TVN.

Primas Polska Kard. Glemp zdůraznil: „Chceme držet krok s technickým vývojem, vědomi si toho, že předávání myšlenek, zvláště prostřednictvím obrazu, který dává televize, je předáváním ducha pravdy, spravedlnosti, lásky a pokoje, a právě to potřebuje dnešní člověk“. Dále Kard. Glemp informoval, že televize založená minority má podporu polského

episkopátu. Zároveň řekl, že její provoz vyžaduje ohromné finanční prostředky.

Oběti duchovenstva a laiků při vykonávání pastýřské služby.

V roce 1995 zahynulo ve světě při vykonávání pastýřské služby 30 kněží, řeholníků, řeholnic a laiků. Stali se oběťmi nepřátelsky ke křesťanství orientovaných domorodců, nebo také byli zavražděni během loupežných pře-padení. Několik osob zemřelo pod vlivem epidemií. Podle vatikánských pramenů 26 mezi 30 vyjmenovanými osobami zahynulo v Africe, z toho 9 v Burundi. V dubnu a v květnu minulého roku v Zaire zemřelo 6 italských řeholnic nakažených virem „Ebola“. V plném vědomí smrtelného nebezpečí až do konce sloužily nemocným, svěřeným do jejich péče. Také v Zaire těsně před vánocemi byl zavražděn francouzský kněz a belgická řeholní sestra. Motivem obou zločinů, ke kterým došlo na různých místech, byla loupež. Papež Jan Pavel II. v apoštolském listu „Tertio millennio adveniente“ píše: „Na konci druhého tisíciletí se Církev opět stává Církví mučedníků. Pronásledování lidí věřících - kněží, řeholníků i laiků - přineslo ovoce mnoha mučedníků v různých částech světa“.

(KAI/CNS)

Kard. Wetter děkuje za kříže ve školách.

Arcibiskup Mnichova kard. Friedrich Wetter, poděkoval vládě Bavorska za nový zákon ponechávající kříže ve státních školách. V poděkování vyjádřeném ve jménu všech německých biskupů kard. Wetter zdůrazňuje, že zákon neodporuje konstituci státu a vyjadřuje vůli bavorského národa. Připomenul, že v referendu v roce 1968 občané Bavorska se rozhodli, že veřejné školy budou vychovávat své žáky v duchu křesťanských zásad. Diskusi kolem hodnot ve spo-

lečnosti doprovázejí četné pokusy „pomluv a výsměchu křesťanské víry a Církve“ - řekl kard. Wetter. Rozsudkem z 10. srpna minulého roku německý konstituční tribunál v Karlsruhe řekl, že přítomnost křížů ve školách odporuje konstituci. V Bavorsku, kde katolíci jsou v 90% většině, došlo k dlouhotrvající akci protestů proti konstitučnímu tribunálu a diskuse se vyhrtila po demonstraci 23. září v Mnichově, které se účastnilo více než 30 000 lidí. V celém Bavorsku bylo sebráno kolem 700 000 podpisů proti tomuto rozhodnutí. Jak informoval premiér Bavorska Edmund Stoiber (CDU), v Bavorsku je 3 934 škol, a z toho pouze 12 zažádalo o sundání křížů ze školních tříd. Čtyřem žádostem bylo vyhověno. Premiér Bavorska uznal za pozitivní fakt, že celá záležitost vyvolala užitečnou diskusi na téma základních křesťanských hodnot.

(KAI)

Anketa „Jsme Církví“

Více než 18 000 občanů jižního Tyrolska podepsalo anketu ve věci reformem v Církvi. Podle informací iniciátorů ankety „za více živou Církev“, která byla ukončena koncem prosince r. 1995 v Bozen, jde o 5% občanů ve věku nad 16 let. Většina podpisů pocházela od lidí ve věku 25 až 45 let. Mluvčí skupiny, která dala podnět k anketě, Robert Hochgruber, řekl, že výsledky budou předneseny biskupovi v Bozen Brixenu, Wilhelmovi Eggerovi. Biskup ujistil, že na počátku ledna se uskuteční rozhovory na toto téma s organizátory ankety. Referendum ve věci Církve bylo zahájeno v Tyrolsku 26. listopadu, podle vzoru referenda probíhajícího v červnu v Rakousku a potom v Německu. Iniciátoři ankety „Jsme Církví“ se domáhali mezi jiným plné rovnoprávnosti žen nevylučuje kněžství, sexuální tolerance a svobody ve výběru života v celibátě.

(KAI)

Zemřel nejstarší jezuita na světě

Ve věku 106 let zemřel 7. ledna v Münster nejstarší jezuita na světě, Otec Wilhelm Klein. Narodil se v roce 1889, studoval v Římě teologii a filozofii, po kněžských svěceních v roce 1912 vstoupil do řádu Jezuitů. Byl těžce raněn v době 1. svět. války. Po jejím ukončení studoval dál filozofii u Edmunda Husserla. Přednášel v jezuitských kolejích, dlouhá léta se staral o německé studenty teologie studující v římském Collegium Germanicum. Poslední léta svého života Wilhelm Klein strávil v domě řeholních starců v Münster.

(KAI/KNA)

Nespokojenost anglikánských kněží kvůli svěcení žen

Více než 1 000 anglikánských kněží se skupených v organizaci vystupující proti svěcení žen v jejich církvi uvažuje o své budoucí situaci v anglikánském společenství. Kněz John Broadhurst, předseda organizace „Forward in Faith“ (ve směru víry), sdružující 7,5tisíce světských i duchovních anglikánské církve, informoval o krocích navazujících bližší spojitost s Vatikánem. Mnoho členů „Forward in Faith“ - v tom také anglikánských kněží - odmítá celebraci s vysvěcenými ženami a biskupy, kteří tato svěcení udělují a také kněžství, kteří koncelebrují s ženou-knězem. Kněží, nespokojeni s rozhodnutím anglikánské církve, která uděluje svěcení ženám od března 1994 r., zdůrazňují, že příliš mnoho biskupů uděluje tato svěcení a mezi nimi také arcibiskup Canterbury, George Carei. Proti svěcení vystoupili pouze tři anglikánští hierarchové. Kněz Broadhurst řekl, že po kontroverzním rozhodnutí anglikánské Církve na kněžský stav rezignovalo více než 500 kněží, i když oficiální statistiky říkají o 300.

(KAI/CNS)

Soutěž

Přípravný výbor miléniových oslav sv. Vojtěcha vyhláší soutěž na rytmické písně o sv. Vojtěchu a k zakončení Desetiletí duchovní obnovy. Texty i hudební doprovod zasílejte do 15. června 1996 na adresu: ŘK farní úřad sv. Prokopa, Černé Budy 75, 28506 Sázava.

P. Jan Pata

Nathanson katolíkem

Dne 1.9.1995 časopis New Yorkské arcidiecéze uveřejnil, že Bernard Nathanson poprosil o přijetí do katolické církve. K obrácení tohoto „žida - ateisty“, jak se sám nazval, mu pomohl boj o život. Měl zůstat z vůle otce rabínem, ale když zjistil, že si otec z víry nic nedělá, už ve 13 letech přestal chodit do synagogy. V 70. letech řídil jednu z klinik v New Yorku, ve které v průběhu dvou let bylo provedeno 60 000 umělých potratů. Když na klinice byly zavedeny moderní gynekologické nástroje a zvláště ultrazvuk, Nathanson se přesvědčil o tom, že „neexistuje žádná omluva k provádění umělého přerušení těhotenství, protože bytost žijící v lůně matky je lidskou osobou a není možno dále vést boj proti těm, kteří jsou nejvíce bezbranní“. Odešel z kliniky a 15 let už neprovedl žádný abortivní zákrok. Nahrál dva dokumentární filmy: „Němý výkřik“ a „Zatemnění rozumu“, vědecky dokazující, že při potratu dochází k zabíjení lidských bytostí. Nathanson se stal obráncem nenarozeného života. V jedné ze svých přednášek popsal svou „lékařskou, etickou a duchovní odysseu“ a nakonec se svěřil: „Postupně můj tvrdý pancíř ateismu začal praskat. Dobře to řekl Chesterton, že 'kdyby nebylo Boha, nebylo by ateistů'. Stále více jsem byl nespokojen... Začal jsem tenkrát více číst o katolictví... Věřím, že mě Bůh vede a že mi odpustí, i když tolik krve je na mých rukách

a celý můj život je na kusy. Prosím vás, abyste se za mě modlili“.

(Familie Chrétienne)

Katolíci v Rusku se nebojí komunistů

„Katolická církev v Rusku se neznepokojuje nedávným vítězstvím komunistů ve volbách“, řekl o. Wiktor Barcewicz, salezián, kancléř apoštolské administratury pro katolíky v evropské části Ruska. Uvedl, že ruští komunisté jsou nadměrně zaměstnáni spoustou jiných záležitostí, nebudou mít proto mnoho chuti řešit přednostně otázku katolické církve.

Za nepříznivý signál označil otec Barcewicz nedávné rozhodnutí ruských úřadů neprodloužit vízum zahraničním misionářům a neudělovat víza zahraničním duchovním, kteří chtějí Rusko navštívit. Tak například bylo odepřeno vízum katolickému biskupovi švédského Stockholmu, který se chtěl účastnit slavnostního otevření semináře v St. Petersburgu. V současné době pracuje v evropské části Ruska 71 kněží a více než 100 rádoových sester. Absolutní většina z nich jsou cizinci pocházející s 16 zemí světa. Pokud jim ruské úřady neprodouží vízum a přinutí je k odjezdu ze země, bude to znamenat vážné ochromení dosavadní pastorační činnosti.

(Gość Niedzielny)

přel. -rm-

Pracovní skupina PPR v Brně

Dne 7. 3. 1996 bude mít menší výročí - 2 roky od oficiálního založení občanského sdružení - pracovní skupina PPR pod vedením paní MUDr. Ludmily Lázníčkové. Pracovní skupina přirozeného plánování rodičovství (PPR) nabízí poradenství, konzultace, kursy, přednášky, program výchovy k rodičovství, publikace i vzdělávání instruktorů PPR.

Přejeme mnoho úspěchů v záslužné činnosti a pro zájemce o bližší informace uvádíme adresu: Pracovní skupina PPR, nemocnice Milosrdných bratří, Polní 3, 639 00 Brno.

OBSAH

Neposkvrněná	3
Kronika jednadvacetí dnů	4
Hymnus života	7
Svatý Antonín v České republice	10
Mimo Církev není spásy	11
Milé sestry a milí bratři, přátelé	12
Opět v chrámě nalezen	14
Rádio Proglas	15
Zápas člověka s Bohem	18
Sv. Pavol Mikí a spolovníci, japonskí mučeníci	20
Modlitba	22
V boji proti Církví našel ji	23
Proč ne růženec?	25
Setkání v zemi nikoho	26
Max odešel...	28
Zimní pouť	30
Poděkování	31
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 1/1996, ročník V.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94

ze dne 4. dubna 1994. Registrační značka: MK ČR 6202. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Brně č.j.: P/2-4363/93. Podávání novinových zásilek povolilo Západoslovenské riaditeľstvo pošt Bratislava č.j. 84-OPČ dňa 11. 1. 1995.

Vydávají: Bratři minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Čís. konta:** VMB 0000984070/5700

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,- Kč/ 1výtisk. Předplatné na rok 1996: Dobrovolné dary**Tyto je možno zasílat na adresu:**

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1,
602 00 Brno

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov
Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kteří nemají dostatek financí k zaplacení předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. Prosíme Vás proto o čitelné psaní. *Děkujeme.*

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, anebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

V příhraničním pásmu s Polskem – Radio MARYJA 107,6 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Snažme se, abychom celý den plnili Její vůli. Klíče pevnosti naší vůle odevzdejme Neposkrvněné, aby tu pevnost co nejrychleji dobyla pro sebe, a později skrze nás bude dobývat jiné.

V životě nepočítejte s bonbóny, neměli byste zásluhu. Přijdou (...) bouře, hromy, znechucení, odpor, at jen přijdou, protože musejí přijít, abyste měli zásluhy, ale vždy se přibližujte k Matce Boží. Můžete to necítit, jen když vůle je s Ní, to stačí. V protivenstvích se projevuje láska čistá, nezištná. Víte přece, že zlato a kovy je třeba čistit v ohni.

sv. Maxmilián Maria Kolbe

**Stanul mezi nimi a řekl:
„Pokoj Vám! Jako Otec poslal
mne, tak i já posílám Vás.“**

(Jan 20, 19. 21)

**Přejeme požehnané
Velikonoční svátky naplněné
Boží milostí**

Redakce